

Fantázia 2008

e-zborník na Fantazia.sk

*Povedky z literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
vybrané porotkyňou Anetou Čížmárikovou*

Partneri: www.knihy.sme.sk a Incheba, a.s.

Obsah:

<i>Peter Kotus:</i>	
<i>Sadin</i>	4
<i>Jozef Karika:</i>	
<i>Biele diery</i>	28
<i>Martin Kochlica:</i>	
<i>Divadlo</i>	50
<i>Marián Kubicko:</i>	
<i>Na démonov démon</i>	63
<i>Rastislav Konkus:</i>	
<i>Krátke hľadanie</i>	87

ANETA ČIŽMÁRIKOVÁ

Myšlienka vytvoriť tento elektronický zborník z poviedok, ktoré by inak možno nikdy neprenikli na verejnosť, sa mi od začiatku páčila.

Len päť porotcov čítalo všetkých 71 poviedok tohto ročníka a každý z nich si medzi nimi našiel zaujímavé kúsky. Do finále ani do papierového zborníka sa pochopiteľne všetky nezmestia.

A ja som si okrem tých desiatich vyvolených našla hádam aj desať ďalších, ktoré by som rada ukázala vám ostatným. Dostala som šancu vybrať si ich aspoň päť a tak som sa rozhodla pre štyri podľa mňa dobré a piatu zlú (nech je sranda). Nemusíte so mnou súhlasiť, nemusia sa vám všetky páčiť, je to môj výber. Snažila som sa, aby bol rôznorodý – nájdete v ňom adrenalínovú jazdu, vojnový horor, akčnú krimi, zábavnú fantasy aj jednu úplnú katastrofu... Prajem príjemné čítanie (aspoň v štyroch prípadoch ;-).

PETER KOTUS:

Sadin

Povedky Ceny Fantázie 2008 som nečítala podľa ich poradia, ale rozhádzané. Na úvod som kvôli „zapracovaniu“ brala tie kratšie, či tie s momentálne lákavým názvom. Sadina si pamätám, lebo bol tuším prvou poviedkou, ktorá ma bavila aj pobavila. Výhradami k forme som síce zapísala pol strany a celkovo tento autor ešte potrebuje veľa tréningu i sebadisciplíny v písaní, určite však nepatrí medzi stratené prípady. Poviedke nechýba akčnosť, drsné hlášky a chlapácki hrdinovia (niektorí v sukniach). Navyše úvodnú scénu upršanej zápchy som čítala... v upršanej zápche :-) Takže sa mi presne trafila do nálady a získala si moju pozornosť. Neskôr ma zaujala zvláštna schopnosť, ktorú v sebe objaví hlavná postava, i keď musím pripustiť, že som čakala lepší záver. Aký? Neviem. Iba lepší.

Kto z vás má chuť, dajte si adrenalinovú jednohubku.

Aneta Čižmáriková

Súčasnosť.

Sme súčasťou vašich dní.

Toto je náš čas.

Som človek súčasný a toto nieje žiadna fikcia.

Je to moja prítomnosť.

Časť Prvá.

Svet má farbu mokrého dažďa.

Prší.

Všade sú zápchy a ja sedím v aute s bežiacim motorom.

Stále prší.

Kvapky dažďa stekajú po prednom skle a tancujú pri tom do rytmu songu, ktorým ma terorizuje lokálne rádio.

Je to ujačané country nejakej domácej bandy snívajúcej svoj sen o zaľúbenom pohľade Winetoua a Old Shatterhanda pri sado-maso hrách s novousadlíkmi.

Môj sarkazmus je v tejto situácii na mieste – hlavne vzhľadom na udalosti, ktoré sa na mňa valia neodbitnosťou železobetónom plne naloženej a blatom až po strechu brutálne zasranej hnusnej zúrivej tatrovky.

Ale dážd' mám celkom rád. Možno i preto tú hudbu veľmi nevnímam a chodci, ktorí ma míňajú na chodníkoch maľujú v mojom rozostrenom pohľade impresionistické machuľe.

Fakt milosrdný dážd'.

Možno i kvôli nemu teraz nešaliem a necítim potrebu akútnej vraždy mojej osoby po tom, čo mi dnes ráno zmenila moja polovička môj spoločenský status na okamžitý „single“.

Psí pohľad a provokujúci červený rúž na plných perách, ktoré hovoria tie slová o spoločenskom rebričku a o našich odlišných predstavách v jeho zložení a správnom postupe.

Jedine žena dokáže toto všetko zladiť so zapínaním podprdy a pri tom pokračovať v stylingu.

Fakt účinné K.O.!

Nie však dnes. Možno inokedy.

Moja hodvábná kravata podľa najnovšieho trendu mi začína obmedzovať prísun kyslíka a okná sú čoraz viac zahmlené.

Posúvame sa dopredu.

Meter.

•••

Jeden dlhý súvislý mechanický červ s blikajúcimi očkami a postrannými svietiacimi tykadlami. A samozrejme dym a smrad jeho trávenia všade okolo.

Prečo som teraz v pohode? Niečo v mojom vnútri by malo byť predsa v pohybe, ale...

Necítim nič.

Nový oblúkový most na Dunaji je zvyčajne plne prejazdný. To, že na ňom trčím v zápche je znakom, že oznámenie bombového ataku v centre mesta dnes robí viac problémov, než zvyčajne.

Kurva.

Čiernemu ML-medveďovi predou mnou sa asi nepáči, že som dobrzdil na jeho zadnom nárazníku a už aj vypúšťa hlohľavých igráčikov, aby sa išli opýtať na moje zdravie.

Prší a moja hodvábná kravata vlaje okolo krku pri prudkých pohyboch mojich bokov a pästí.

Sako mám mokré od vody a krvi prvého bezkrkého, keď mu lámam páčivým pohybom jednej ruky jeho pravý lakeť a pästou mojej druhej ruky zasadzujem úder do jeho prekva-peného hrdla.

Keď pribúchavam dvere mojho auta, aby som lepšie dočiahol na druhého, ktorý sa práve spamätal a načahuje sa po mojom krku, prvý bezkrký znemožní ich zatvorenie svojou obnaženou lebkou nevhodne uloženou do rámu mojich dverí.

Praštivým zvukom ohlási svoj odchod.

Keďže „ten druhý“ nemôže pokračovať v diagnostike môjho zdravotného stavu so zlomenými prstami a dovnútra vrazeným nosom, nechávam ho padať k zemi a plynule pokračujem v pohybe. Utekám hore zadnými dverami ML-ka a skokom na všetky štyri dopadám na jeho strechu.

To už posledný cestujúci tasí svoje automatické železo a páli to do mňa zospodu cez strechu.

Zdá sa mi, že mám košelu stále suchú. Fakt!

Kravata je už ale tiež od krvi.

V polomere päť metrov ešte nikto nezistil, čo sa deje. Až tá strelba prebúdzá šoférov okolo k životu – okamžite si zakrývajú oči a klátia sa pod volant. Niektorí si pri tom zrážajú hlavy so spolujazdcami.

Cítim smrad spáleného kovu a horiaceho polstrovania. Ten posledný vôbec nevie mieriť. Práve teraz dokázal trafiť zadné okno a pritom mieril celý čas na mňa!

Ak je to nejaký boss, mal si zobrať okuliare a ja mám tým pádom smolu.

Streľba zrazu ustáva a ja okamžite vyrážam okno na jeho strane a nohami napred odkopávam do priestoru hlavu jeho mrtvole.

Podľa obleku a do bronzova opáleného xichtu je to nejaká väčšia ryba. No...xichtu...

Môj pokoj je naštrbený.

•••

Ten chuj si pri tej delostreľbe trafil svoj vlastný nepriestrelný kufrík a odrazené olovo skrz jeho tvár rozbilo zadné okno.

Péééknééééé!

Niekoľko týždňom sa neholím, mám strapaté tmavé vlasy a momentálne tvár jemne pokropenú krvou.

Dojem zdanlivo napráva štýlový tmavo-sivý oblek od Filipiho za firemné kupóny.

Pokojne kráčam k svojmu autu.

Okoloidúci sa už dávno zmenili na okoločupiacich schovávajúcích za za smetné koše a zastávku MHD a ich neochota pozeráť sa mojim smerom ma vôbec neteší. Ščasti to chápem, ale...

Ja mám ľudí rád!

Áááááááááááááááá.....čo to nechápete, DO PIČÉÉÉ?!

Revem v mysli ako ranená zver...

Dážď zmýva krv z mojej tváre a keď odhadzujem zlostne prvého bezkrkého z mojich dverí vidím, že si dážď poradil aj s ich rámom.

Vo vzduchu sa mieša vôňa krvi s pachom pušného prachu a výfukových plynov.

Vybavuje sa mi čuchová stopa dymu z minulosti.

Stará mama páli zmes vlasov a dreveného uhlia a ja ako malé decko neohlásene vtrhávam cez privreté dvere do našej kuchyne na výprave za maškrtami pre mňa a môjho kamoša. Hráme sa na gangstrov a práve nám vytrávil.

Bol som po prvý raz divákom očistného rituálu malého dieťaťa, ktoré trpelo po emocionálnom útoky jedného z dospelých v rodine.

Ludské podvedomie je silné a blízky človek vie niekedy ublížiť najviac, i keď nechceme.

Kuchyňa bola prežiarená jarným ranným slnkom, kanvica hlásila svojim pískaním bod varu a usmievavá tvár starej mamy tvorila harmonický kontrast s uvrešťaným infantom.

Aj keď som sa až neskôr v dospelosti dozvedel viac o tomto svete, už vtedy som cítil, že ma čakajú veci, s ktorými musím rátať. Alebo skôr veci, ktoré sa nedajú očakávať?

V každom prípade teraz sedím v mojom služobnom aute francúzskej značky, všetky pachy už preráža dráždivý francúzsky parfém dodávaný v základnej výbave a rádio hrá stále piesne s príbehmi o našich dvoch obľúbených hrdinoch.

Pridávam volume.

Som na ceste do práce.

Som product manažerom nadnárodného potravinového reťazca a jeden by neveril, ale – takéto veci sa mi stávajú každý deň.

•••

Bolo krásne pondelňajšie ráno a ja som si vychutnával pohľad z okna mojej novej kancelárie. Mohol som sa síce kochať iba na čerstvo položených trávnikoch za skladiskom, ale v diaľke bolo vidieť začínajúci lesík, ktorý obopínal malé umelé jazierko.

Vraj v ňom plávalo kopec rýb. Raz sa tam možno pôjdem pozrieť.

Najprv však pekne po poriadku.

„Hi...hajhe....hmmhmmhhaaaamm...hííí!“ ozvalo sa zdola.

Ach áno. Renáta bola moja nová asistentka (už sa im nehovorí sekretárky, ale stále ovládajú svoje remeslo rovnako bez-

chybne) a po mojom piatkovom menovaní do funkcie product manažéra v oddelení alkoholických nápojov som ako sa patrí, prebral svoju funkciu so všetkými úlohami, kompetenciami i výhodami.

Naše zoznámenie s Renatou na firemnej večeri minulý piatok a následný víkendový pobyt v Piešťanských kúpeľoch pre dve osoby (ktorý bol oficiálne nazvaný služobnou cestou „výhradne pre zamestnancov“ a tým pádom bez mojej polovičky) dopadlo veľmi dobre a náš prvý pracovný kontakt prešiel plynule do kontaktu (lepšie povedané styku) mimopracovného, avšak hlavne pohľadného.

Korporátka politika je veľmi účinná – S NAMI dostaneš peniaze, postavenie, dom na hypotéku, kožuch pre tvoju manželku, pravidelné žúry s kamarátmi a hlavne kamarátkami z vedľajšieho oddelenia vo francúzskych Alpách a nádherne stále nadržanú asistentku k tomu.

No...a ak by sa ti niečo na tvojej práci časom náhodou prestávalo páčiť a naša investícia by nebola plne návratná, tak hlavne tie dve posledne uvedené hodnoty ťa rýchlo privedú rozumu a správnej motivácii.

Presnejšie tvoje gigantické libido a tvojho ftáka!

Apropos...ftáka...

„Slečna kolegyňa... s plnými ústami sa ale naozaj nerozpráva...“ bože, ako sa táto len vie usmievať...“pozri sa na to logicky...nikto ti potom nerozumie.“

„Si najlepší!“ ozvalo sa zdola, keď utierajúc si provokatívne ústa pomaličky vstala a pobožkala ma na líce. „Ako keby ti to vadilo, pán NOVÝ product manažéér.“ zazvonil jej smiech, keď sa s rúžom a zrkadielkom v ruke otáčala k oknu.

Bola fakt kus a v tom priliehavom kostýme (mala na každý deň iný. Všetko z firemných fondov ako súčasť prezentácie firmy a product manažéra.) bolo toho vidieť viac, než zakrýval. Neskôr som ju upodozrieval, že ich menila podľa toho,

do akej nálady ma chcela dostať. Kde ich to asi učia!...tieto veci!

Človek ich musí milovať! „Tieto“ asistentky. Stavím sa, že šéfovia istým spôsobom svoje „asistentky“ milujú...aspoň na začiatku. Romantická predstava o tajnom a vášnivom vzťahu (ktorý je vždy po ruke...doslova!) dáva počiatočným výčitkám svedomia účinný direkt a zlegitimuje tento vzťah pred väčšinou kolegov i známých.

Veď kto by mi takú asistentku nezávidel – stosedemdesiatpäť, presýpacie hodiny, maximálne prísavné plné pery a desať centimetrové štekle.

Všetko vo výbave BLOND...samozrejme. A francúzsky parfém...samozrejme.

•••

Odstrel som pomaly rolety na presklenej stene, ktorou som mohol sledovať mojich podriadených. Samozrejme, keď som náhodou nebol zamestnaný neodkladnými záležitosťami.

Ach tá Renáta...

Prvý deň v mojej novej funkcii prebiehal zatiaľ veľmi mierumilovne, obalený v blaženom rauši po prežitom víkende.

Krátka porada, zabývanie v novom kancli a potom...voľný program.

To bola moja interpretácia zoznamovania sa s kolegami a čakovania terénu.

Krátky mail polovičke, ktorá sa z víkendového pobytu u sestry vrátila dnes ráno rovno do práce.

Miláčik, bolo to náročné, ale bude to stať za to. Navyše... pamätáš sa, ako sme preberali tú dovolenku v Japonsku? Myslím, že je čas sa k tomu vrátiť.

Pa.

Ivan

Dá na chvíľu pokoj s otázkami okolo služobky. Máme to už nacvičené.

Je zaujímavé, ako dokáže dvojica po pár rokoch spolužitia prejsť na hru s pravidlami, ktoré nikto nikdy nevyslovil a ktorých základom je zachovanie princípu „ty mne a potom ja tebe“.

Ak človek nejde veľmi do hĺbky, je toto postačujúca definícia lásky pre väčšinu populácie.

Poznali sme sa od školy, ešte zo študentských čias a naše partnerstvo práve prešlo do vyššieho levelu.

Volá sa manželský trojuholník. Teda...manželia sme ešte neboli. Ale všetko má svoj čas. Kariéra, dom, postavenie, milienka a potom manželstvo.

Tieto myšlienky mi vírili hlavou, keď som prechádzal jednotlivými oddeleniami a zoznamoval sa s novými kolegami.

Fuck! Asi ma čaká už len manželstvo a deti, na ktoré aj tak nebudem mať čas, pri tej všetkej „práci“.

Ale čo...to je jedno. Veď mám skvelý džob, nové štvorlitrové žihadlo so sklápacími sedadlami a moje vyhliadky sa rapídne zlepšili hneď ako som absolvoval prvý semester francúzštiny a úspešne vo výuke pokračoval.

Vždy som mal talent pre komunikáciu. Hovoril som troma svetovými jazykmi, niekoľkými dialektmi a môj šéf ma brával na služobky ako obchodného tlmočníka keď som ešte šliapal chodník ako obyčajný predajca

Moja generácia odštartovala svoju pubertu zároveň s pádom železnej opony a tým vhupli do svojej puberty i všetci okolo.

So všetkých sa stali podnikatelia, rýchlokurzy plodili a prerábali bývalých vedúcich a riaditeľov na manažérov a politici, ktorí mali za sebou veľmi účinné školenia v sojuze, teraz dostávali rozumy od bývalých nepriateľov štátu o tom, čo oni nazývajú demokraciou.

To, že si to väčšina populácie preložila ako prechod zo stavu, „všetko patrí všetkým, a teda nič nikomu“ do stavu „krad-

ni, kým si v parlamente a patríš k vláde väčšiny“, už zistia asi až historici.

Ak človek vysype v supermarkete na ľudí kufor peňazí, zažije malý model toho pocitu nevedomia, ktorý museli vtedy súčasní štyridsiatnici až päťdesiatnici cítiť, keď začali všetky tie privatizácie a iné radovánky.

Keď sme MY nadobudli plnoletosť, tlač a médiá rozoberali prvé mafiánske aféry a korupčné prípady prvých politikov. Západ tým zaregistroval našu snahu o zaradenie medzi demokratické štruktúry a naďalej nás v tomto procese podporoval – legálne i nelegálne.

Kedysi atraktívny tovar z východných hraníc nahradil tovar od západných kamošov za oficiálne tvrdé meny.

Stať sa podnikateľom a založiť si eséročku „vtedy“ sa naozaj oplátilo. Je to ako stať sa planétou hneď po veľkom tresku.

Ako väčšina detí svojich ambiciózných rodičov som skončil na vysokej. V každom prípade to znamenalo vypadnúť z malomesta. Keď som sa na tú istú vysokú vykašlal, zistil som, aká je realita.

Tí chytřejší spolužiaci, ktorí išli po strednej hneď do biznisu, teraz bývali vo vlastnom, jazdili na ojazdených „skoronových“ bavorákoch z Rakúska a ja som si pri nich na občasných stretávkach pripadal ako obyčajný sopel! Toto je život?

Teda, až kým som sa teda na tú vysokú nevykašlal.

Veď dnes vás tam nenaučia nič, čo v reáli potrebujete. Nový zamestnávateľ vás naprv tri mesiace aj tak zaškoľuje a potom musíte každé tri mesiace drať lavice na rôznych kurzoch a školeniach.

Mal som za sebou pár skúseností „predavača s teplou vodou“ alebo ako sa vtedy hovorilo tým všetkým agentom, čo sa museli rýchlo naučiť predávať všetko, všade a všetkým a účinne tak urobiť zo seba po čase asociálov alebo takzvaných manažérov.

Tá druhá varianta sa mi pozdávala najviac.

Moja prirodzená komunikatívnosť spolu s výzorom úspešného nádejného mladého manažéra mi zaručili tie správne karty a keď som natrafil na pracovnú ponuku francúzskej potravinárskej korporácie ponúkajúcu pracovný rast, motivujúce ohodnotenie a k tomu sociálne benefity, moja cesta bola jasná.

•••

Prehliadka „môjho kráľovstva“ zdárne pokračovala a po kancelárskych krysiach prišli na rad ľudia na predajni. Sklad, dokladači a hlavne dokladačky.

Určite nezaškodí, keď sa zoznámim aj z dokladačkami v drogérii. Hmm...

Niečo...ale...

Čo je to?

•••

Opálená predavačka v oddelení kozmetiky mi práve vysvetľovala svoju náplň práce a predvádzala svoju priliehavú uniformu.

Práve keď sme boli v najlepšom, zrazu som pocítil závan vzduchu na spánkoch.

Ale veď ventilácia nemá taký výkon...

A vtedy sa to stalo.

•••

„Všetci k zemi a nikomu sa nič nestane!!!“ ozval sa z megafónu ženský hlas od pokladní.

Tak to hádam nie! Ktorý blázon dostane nápad vykradnúť supermarket! A práve ten MÔJ a v takýto deň!

•••

V momente, keď som pocítil ten závan a nasledoval hlas v megafóne, zaznamenal som posun v priestore. Taký ten posun, ako keď filmári pomocou špeciálnych efektov rozložia priestor priečnymi rezmi na plátky a ako karty ich posúvajú

po svojej osi. Niektoré sa pri tom natrhnú a prekryjú navzájom v mieste narušenia. Nakoniec sa všetko vráti na pôvodné miesto. Sekundová záležitosť!

Heeeeeeej...čo je to?

Hlas v megafóne bol dostatočne nástojčivý na to, aby už „moja“ predavačka poslušne pokrývala svojim telom podlahu pod mojimi nohami. Ja som zatiaľ nemohol uverit, že si tie „special effects“ nikto nevšimol!?

Ako je to možné?

•••

Lupičom zjavne nešlo iba o kasy. A s časovaním to mali tiež celkom dobre premyslené. Pekelne dobre premyslené!

Obedňajšie pauly urobili rešeto zo siete tých všelijako degenerovaných a možno aj geneticky upravovaných SBSkárov (keď si ich človek pozrie pozornejšie, objaví u každého z nich patologické prejavy rôznych fyzických alebo skrytých psychických defektov, čo je dosť zaujímavé keď si predstavím, aké hodnoty majú teoreticky brániť svojim životom a nepostrieľať pri tom polovicu infantov aj s ich priposratými obtlstnutými mamičkami a oteckami v rozgajdaných tričkách, ktoré zakrývajúc otečené kilá špeku plynule prechádzajú do obtiahnutých džínov ala Heugh Grant a športových tenisiek s retro-tvarom pripomínajúcim týmto tridsiatnikom ich tenisky, v ktorých hrali futbal u starej mamy).

Ten v stoji podriemkávajúci zvyšok našich „ochrancov“ v uniformách, ktorý sa šmochtal pred pokladňami, zrejme nerobil veľký problém.

Aspoň som mal ten dojem, pretože okrem občasných výkrikov pipiek, ktoré sa pošmykli pri páde na zem vo svojich lodičkách, prebiehalo všetko veľmi organizovane.

Nakoniec, už o chvíľu som mal možnosť sa o tom presvedčiť.

Celá akcia trvala zatiaľ nejakých tridsať sekúnd a zrazu som bol jednou z postáv v tejto dráme.

....ááááá...takže pán Product Manažéér, páán...Petrus!“ prečítal moju visačku na oko víťazozlávne príjemný, ale prísny ženský hlas v kukle, čiernej kombinéze a čiernych teniskách. Tento hlas doprevádzala druhá postava podobného výzoru v disciplinovanom odstupe. Jednoducho odrazu stáli predomnou!

„Verím, že nám pomôžete! Neexistuje dôvod, prečo by ste mali chrániť vážho „zdanlivého“ chleboďárcu! Alebo chcete za tie skurvené (s dôrazom!) svine krváčať z úplne nových otvorov, ktoré vám urobíme?!“

Niežebý som svoje šéfstvo obzväšť miloval, ale toto bola poriadne silná káva!

Fúúúúú! Prepadli MÔJ supermarket, JA im mám v niečom pomáhať a čo bolo najznepokojúcejšie – zatiaľ som počul hovoriť dvoch lupičov a OBIDVAJA boli nabrúsené ženské s kalachmi v úplne KEUDNÝCH rukách!

Na svoju obranu musím uviesť, že som stále stál v tom oddelení drogérie a zatiaľ sa nedostavili žiadne príznaky šoku (žltá mláčka, šabľa na kravate a podobne).

Domínu s kalachom som tým mojím nie príliš komunikatívnym mlčaním zrejme musel zmiašť, pretože priostrila.

„Héééééj, ty jeden ulízaný honichuj! Pôjdeš nám pekne otvoriť sejf alebo si môžeš rovno zrušiť poisťku!“ a pritom mi pritlačila hlaveň kalacha na krk tak prudko, že som sa vrátil do normálu a poddal sa klasickým šokovým príznakom.

„Ja...jájá...aký trezor? Ja s peniazmi nič nemám! Mám na starosti predajnú politiku a...a marketing! Kasy má na starosti vedúci smeny, pán...pán Štefanička!

„Tak politiku...tak to si teda pravý politik! Hodíš to celé na nejakého blba, čo maká ešte aj na teba! Prišiel si nám do rany a my vieme, že nám s tým rád pomôžeš! Pome!“ a skoro súčasne s tým zaznela dávka z jej kalacha na výklad vedľa mňa.

Na zem vystriekol gejzír sklenených črepín vytríny spolu so všetkými tými lesklými a farebnými šminkami, riasenkami a rúžmi v dizajnérskych nádobkách a fľaštičkách (które jednoducho musíte mať!) a tie najvrchnejšie pri tom vytvorili kaskádu, ktorá sa rozliala priamo pod mojimi nohami. Predavačka tam niekde stále ležala (na jej šťastie na bruchu) a keby toho bola viac, v tom prúde trendových imidžov hádam aj utonie.

A vtedy to prišlo druhý krát.

•••

Zdalo sa mi, že stojím na akejsi pohyblivej platforme, ale problém s tým majú všetci okrem mňa. Domina aj s doprovodom sa kácali na zemi a pokúšali sa opierajúc o hlavne ruskej ocele udržať na nohách. Pritom som jasne videl, ako dochádzalo k prelínaniu rezov reality dokonca aj v miestach ich tiel! Videl som, ako polovica hrudníka Dominy zmizla čiastočne za druhou polovicou aj spolu s jednou nohou! Ako keď zložíte papierového panáčka!!!

Je to skutočné? Ale veď oni majú problém so stabilitou! Zjavne na nich vplýva niečo, čo sa mne vyhýba. Ale...čo by sa stalo, ak by sa to „prelínanie“ nevrátilo do pôvodného stavu a zastavilo sa niekde v polovici a „panáček“ by mal iba „jednu nožičku, jedno prso a pol tváre“!!!! Čo ak by sa tento reality-tetris skončil hláškou GAME OVER?

Áááááááááááá! Dóóóóóóóóóóóóúúúúúúúúúúúúž!!!!.....zastavtetóóóóóóóó!!!!

•••

•••

Ani neviem, či môj krik nebol jediným zvukom, ktorý sprevádzal toto bizarné predstavenie. V každom prípade som sa prebral na to, ako ma dve čierne postavy vlečú chodbičkou medzi kancelármi za skladoom a ja si zakrývam uši!

Nevedel som, či sú všetci hluchí, ale ja som jasne počul ten

neodbitný a nepopísateľne všadeprítomný zvuk...niekto by povedal, že piskľavý, ale mal príliš veľa stredov a basov posadených tak priestorovo, že by svojou plochou hravo kontroval hoci aj Verdiho Nabuccovi!

Svojím charakterom pripomínal skôr vatu...takú tú nepríjemnú, teplú vatu, ktorá človeku škripe medzi prstami až sa ježia všetky chlpy na tele.

Toto všetko však Domina, ktorá viedla náš malý sprievod, zrejme nevedela, lebo vojenským krokom s istotou mierila k miestnosti, kde sa nachádzal hlavný cieľ ich misie – firemný trezor s dennými tržbami.

Farebná tma. Farebné flaky premietané na zavretých veciach. Ten známy pocit istoty prítmnia kina. Je zvláštne, ako môže človek v určitých prípadoch zažívať úplne neočakávané pocity.

Explózia trezoru spôsobila, že sa na plávajúcej podlahe manažérskej kancelárie povalovalo more črepov zo sklenených výloh kancelárskych kamrlíkov a krásne mi praskali pod podrážkami mojich Versache-topánok, keď som sa neprítomne tackal sem a tam s dlaňami na ušiach.

Vytekala mi z nich krv a nič som nevidel. Cítil som, ako mi ďalší prúd mojej teplej krvi steká dole mojim vlastným čelom pomedzi obočie do ľavého oka, až som zacítil jej chuť mojim vlastným jazykom. Jeden by neveril, aké nečakané môže byť zoznámenie sa s chuťou vlastnej krvi po tom, čo sa človeku zaborí do čela rozbitý úlomok skleneného popolníka v tvare korytnačky. Je to určite iné, ako keď som si cucal prst po porazení nožom. Fakticky značný rozdiel!

Niekoľko by si myslel, že tam pobehujem v amoku, ale bolo to inak...

„K zemíííí! Dole s ním!“....aspoň toľko som zvládol odčítať z pier Domininej kukly tesne predtým, než ma strhla jedna

z jej kamošiek k zemi za najbližšou polostenou susednej kancelárie.

Okolo začali opäť lietať sklenené črepiny, avšak tentokrát prudšie a frekventovanejšie.

Pochopil som, že im to asi predsa len nevyšlo ako plánovali a dorazili chlapci zo zásahovej jednotky. Keďže sa jedná o komerčné bezpečnostné služby, dá sa počítvať so skutočne s tvrdým atakom. Nikdy si nezačínajte s poisťovňami, bankami a súkromnou ochrankou! To je tvrdá pravda!

Čo sa stalo potom, bolo výsledkom chladnej logiky. Napriek hlavám, v ktorých vznikla, skôr „takej tej“ mužskej logiky overenej stáročiami násilia a podobných hraničných situácií...

•••

Sluch sa mi pomaly vracal a bolo už fakt načase. Moja opatrovatelka mi totiž už hodnú chvíľu niečo dôrazne revala do ľavého ucha (pritom som jasne cítil pach nikotínu!Fúúúú! Neznášam, keď „perspektívne“ sexy-ženské smrdia za vajglami!!!Fakt odporné!) a zrejme bolo v mojom záujme, aby som jej už „kurvakonečne“ začal rozumieť.

„Budeš v klude, rozumieš?Prilepím ti hlaveň zozadu na tvoju vychytralú mozgovňu a ak sa pohneš, máš problém so sluchom vyriešený. Kapíííš?!!!“

„Ááááno...jasne. Rozumiem...ale čo ak sa ti náhodou zlomí nehet a potiahneš pri tom spúšť, barbina?“ pokúsil som sa o návrat ku kontole pomocou arogancie, ale neoplatilo sa mi to.

„Ne-ssser-ma!Takých ako ty by mali sfleku odjebať už pri pohovoroch!!!Ale neboj sa...ak budeš mať šťastie, zdržím sa kým konečne nezmlizneme!!!“ a zdôraznila svoje tvrdenie šikovným šťuchnutím pažbou do mojich rebier. (Niektoré baby majú fakt dobrý švih...to sa musí nechať.)

Domina už medzitým nastolila prímerie tým, že ma vyhlásila za rukojemníka. To bola tá logika, čo som mal na mysli. ..a musím povedať, že účinná.

Musím povedať, že NAŠŤASTIE účinná...verím, že tieto babizne odstrelia mozog hocikomu, kto sa im postaví do cesty. Zatiaľ to asi pochopili aj v tej zásahovke.

•••

Zvyšok môjho „prvého“ dňa v novej funkcii produktového manažéra prebehol v skratke následovne.

Čierne kukly naložili obsah trezora na jeden paleták (pár hliníkových prepravníkov s bankovkami a mincami), moja „ochranka“ ma viedla na čele a chvost sprievodu tvorila trojka zohratých „kukiel“, ktoré to zjavne vedeli. Kalachy v ich rukách sa ani nezachveli pri tom, ako kontrolovali „kukly súperov“ na pozíciách na zadnom dvore. Ústup totiž samozrejme prebiehal cez nakladaciu rampu s pohodlným príjazdom pre ich dve dodávky. Boli to nejaké štandardné krabice s veľkými úložnými priestormi a silnými nemeckými motormi.

V jednej som skončil aj ja po tom, čo mi Domina konečne odlepila hlaveň z mojej hlavy. Hneď na to mi jedna z „mojich“ dvoch opatrovateliek natiahla na hlavu nejakú plachtu a zalepila páskou tak, aby som mohol dýchať.

A ide sa na výlet...

A ja som si nenahlásil dovolenku...čo na to môj šéf?...a čo Renáta?...dúfam, že mi pritom všetkom neroztrhajú môj nový oblek...a moju hodvábnu kravatu...sakra!

Určite som už celý zasratý od krvi! To pôjde dole véééelmi ťažko!

Héééj! Ale čo to bolo s tým piskotom a s tými tancujúcimi plochami? Veď to asi nebude úplne košér, keď sa mi priestor zmení na tri-dééé animáciu a v ríííltajme mi NIEKTO začne tie plochy mixlovať, ako sa MU zachce?

Hm...hádam ma neodbachnú za prvou vrúbou, aby som to ešte mohol celé premyslieť...

Hádam ešte uvidím niečo z mojej životnej poistky pred-

tým, než ju zhrabne moja banka za hypotéku...už len kvôli tomu MUSÍM prežiť!

Kurvy bankárske!!!Toto im len tak neprejde! Dobre vedľa, že sa únosy do plnenia poisťiek nerátajú a ja nedostanem ANI FUKA!!! Svine poisťovácke!

Koho by pri vyplňaní formulárov napadlo, že ho raz fakt unesú?!

•••

Šofér mal zjavne dostatočný temperament alebo sa jednoducho vyhýbal dieram v asfalte...všetky cesty v tomto meste sú ako ementál.To je známa vec.

A možno ho vyvádzali z miery vrtulníky, ktoré nás podľa hluku spolu s policajnými sirénami doprevádzali.

Bola to súčasť Domininej požiadavky. Vyvedú nás za mesto a potom v záujme zachovania môjho života zmiznú, aby boli neskôr vyhlásené požiadavky za moje prepustenie.

Z filmov viem, že túto hru na únoscov nemôžu reálne dlho uhrať a úprimne som jej ani neveril...

Ležal som na dne jednej z dodávok, videl len tmú a cítil smrad vreca, ktoré ma navyše škrtilo na krku.Tá páska držala fakt pevne!

Hnali sme sa asi skoro stovkou a podľa ustávajúceho hluku sme práve opúšťali našu metropolu.Šofér skľudnil riadenie a povrch zmenil kvalitu. Minimálne nejaká štvorprúdovka...

Sirény sa s nami rozlúčili už pred chvíľu a môj strach premohla zvedavosť.

Čo teraz?Nemôžeme jazdiť donekonečna. Aký majú plán? Niesme niekde v Amerike, kde sa môže banda odpadlíkov zašifovať niekde v púšti alebo horách...

Toto je malá stredoeurópska diera, kde každý vidí každému do taniera a všetci si ešte dobre pamätajú na svoje bohaté skúsenosti v špicľovaní pre komančov!

Bonie a Clyde by tu neprežili ani týždeň! To je holá pravda!

Keď ma vyložili, bolo mi jasné, že sme v nejakom podzemnom parkovisku. Ten známy pach, vzdialený hukot parkujúcich áut...to všetko dôverne poznám. Keby neboli šoping centrá, asi by som už dávno zomrel od hladu. Najlepší vynálezom tohto storočia sú nákupy dvadsaťštyri hodín denne! Hurááááá! Kreditky pripraviť a štart!

Takže predsa len zastávka. Som fakt zvedavý, čo urobia s kamerami, ktoré sú tu určite za každým stĺpom.

Napchali ma do kufra nejakého osobného auta a prikryli oblečením. Všetko prebehlo ticho a organizovane. Jediným rušivým elementom bolo občasné praskanie vysielacky. Zjavne odpočúvali policajné hlásenia.

Tá naša zlatá dobručká polícia!

Zistil som, že ma úplne opustili obavy a miestami sa celkom dobre bavím. Toto človek bežne nezažije! Fakt ako vo filme! A navyše som mal pocit, že ma predsa len neodbachnú...veď u nás sa také niečo nedeje...alebo že by predsa?

...to je jedno. Aj tak s tým nič teraz neurobím.

Bol som rukojemníkom minimálne piatich ženských v priľiehavých čiernych kombinézach a po rozume mi behali viacmenej známe scenáre polôh, ktoré by sme v tejto zostave zvládli v tom správnom prostredí. Nechsapáči!!!

Je známe, že sa občas obeť únosov fixujú na svojich únoscov...ja som sa v tom momente chcel fixovať na všetkých päť únoskýň!!! Vrrrrrráúúúúú!!!

Nádej na grupensex sa mi pomaly začala rozplývať, keď sme zastavili a tlmene som začul zvuk policajnej sirény plus bežiacie motory všade okolo. Žeby zápcha?!

Policajné kontroly!!!

Tak predsa nie sú tí naši kolombovia úplne blbí!

Uvažoval som...ak už do nás nešijú olovo, znamená to, že

moje únoskyne minimálne zmenili prevlek, teda že sú v normálnom civile. Kufor, kde ma napchali, je dosť veľký na rodné auto, čo je od nich dosť chytré...keď ste policajt a máte kontrolovať kombíka plného pipiek, ktoré idú z nákupov, dáte sa ľahko zblbnúť ich úsmevom...

No...to, že ich úsmev stál za to, som si zatiaľ iba domýšľal a do karát im hralo i to, že som o fakte, že sa za kombinézami pri prepade skrývali iba ženské, vedel s istotou IBA ja...tie baby! Fakt vedia ako na nás!

Ak budem niekedy dávať dohromady partičku na vybratie banky, uplatním striktné sexistické kritériá!

Pristihol som sa pri tom, že som im začal fandiť. No čo...veď okrem dočasného poškodenia sluchu a menšieho štučanca do rebier to zatiaľ bola celkom slušná párty!

A z obchodu som zvyknutý na všetky možné výlevy nášho národa, takže mi nejaká uvrešťaná teroristka predsa nepokazí náladu, nie?

Pohli sme sa. Takže zábava pokračuje.

•••

Dalšia zastávka bola už iba takým menším pribrzdením s nemeckým dialógom, podľa čoho som usúdil, že sme sa vnorili hlbšie do šengenu a dýcham rakúsky vzduch.

No...že by sa mi pod tými haraburdami dýchalo dvakrát dobre, to sa nedá povedať.

Podľa geografie pohraničia sme mali pred sebou pohodlnú jazdu po rovine a keďže nikto nemal chuť budiť pozornosť, jazda bola v zásade veľmi pohodlná.

Teda...ak by som nebol IBA batožinou!

•••

„Sind sie alle BLÖD oder was?...ihn HIERHER zu bringen? Was wirst du jetz tun, haaa?

„Leise...er spricht deutsch...!!!“ozval sa hlas Dominy.

Jasne, že hovorím nemecky, MOJA! Ale odkiaľ to vieš ty?

No a ten mužský hlas s čistým rakušáckym akcentom ma definitívne vyviedol z miery...nieje nič horšie, ako terorista, ktorý nevie čo má robiť a začne robiť hovadiny...ako napríklad zbaviť sa nepotrebnéj „batožiny“! Scheise!!!

Tarantinovky sú toho plné...náhodne stlačená spúšť...neočakávaná spontánna poprava...toto fakt nepotrebujem!E-e!

Je až na smiech, ako rýchlo zmizne napučané libido, keď sa človek poserie od strachu!

Mocné ruky ma schmatly za zviazané zápästia a ďalšie za ramená a viedli ma po otvorenom priestore. Cítil som hnoj a kuračince! Moje versache-topánky...kurva!

Dvor!Jasne!Boli sme na nejakom hófe a jasne som rozoznával bučanie kráv v neďalekej stajni! Sila!

•••

Ubehli iba dve hodiny a ja som zmenil pôsobisko z navoňanej kancelárie za páchnucu pivnicu. Aspoň som mal ten dojem, lebo vrece mi na hlave nechali a ruky za chrbtom mi pripevnili niekam ku stene, pravdepodobne o rúru nejakého kotla alebo čo...

Vo vzduchu bolo cítiť plesň, vlhko a hnijúcu zeleninu.No a samozrejme Rattengift...pardón...jed na potkany. Uáááááá! Už len to mi tu chýba.

Mal som chvíľu na premýšľanie...

Mám dve možnosti. Teda VŽDY sú v zásade dve možnosti – buď pasívne prijmem ich postup alebo to bude celé po mojom.

Ako však na to?

Neviem čo sú zač, neviem koľko ich je a neviem, prečo vykradli práve náš supermarket a odkiaľ vedeli o mojej nemčine...a čo VŠETKO vlastne o mne vedeli?

Toto nieje obyčajný prepád obchodu...niečo mi v tom nesedelo.

Ak ma budú chcieť zabiť, musím zistiť, ako sa z toho vy-

vliecť. Aj keď...kukly mali celý čas na hlavách a neviem, kam ma odniesli...v klude ma môžu vyviezť niekam na pole a nechať tak a nemám šancu podať polícii akékoľvek koordináty... navyše mi po rozume za jazdy behalo všetko možné, len nie počítanie odbočiek alebo odrátavanie vzdialenosti, ako to robí Bond v podobných situáciách...

Hlavné je si uvedomiť, že JA NIESOM ŽIADNY HRDINA!

Som obchodník, ktorý dosiahol povýšenie v jednej z najväčších pobočiek francúzskeho potravinového reťazca. Mám nadpriemerný plat, francúzske služobné auto, veľkorysú hypotéku na dom a ešte veľkorysejšiu životnú poisťku. Mám rád svoje obleky od armaniho a delona, svoje versache topánky a kravaty a sex so svojou novou asistentkou!

A vôbec nemám rád, keď mi toto všetko chcú zobrať!

Ježišikriste...už len to mi chýbalo, aby ma niekde zaliali do betónu alebo hodili do priehradu...preboha, to hádam nie!!!

Zmocnil sa ma bezhlavý des a moja obchodnícka rozvaha bola opäť v háji!

•••

Keď som začul rachot kľúčov na starých dverách od pivnice, určite som zbledol ako stena. Začul som kroky, ktoré pružne schádzali po schodoch. Ženské kroky.

Toto nieje žiadna z mojich únoskýň. Jasne som rozpoznal podpätky!

Kroky ustali rovno predomnou. Postava sa nahla ku mne a ja som zacítil dve veci – jej dych a francúzsky parfém!

•••

„Renáta!Preboha, čo tu robíš?“zvolal som polohlasom.

„Prišla som ťa zrušiť, ty slizké hovado!!!“ a pritom mi ako-by náhodou šliapla do rozkroku.

„Ááááá!Jemnejšie!Toto ešte „budeme“ potrebovať!Rýchlo!Rozviaž ma a padáme!“mumlal som cez vrece.

V tom som na krku zacítil chladnú čepel' noža, krátke trhnutie a švihom bolo vrece z mojej hlavy preč.

„Vieš, neber to osobne, ale zosobňuješ to, čo zo srdca nenávidím!Keď som plnila svoju úlohu a váľala sa s tebou v perinách tento víkend, bolo to chvíľami celkom zábavné...ale...bola to moja úloha a ja som ju splnila. Máš smolu...keby nedošlo počas akcie k tomu zemetraseniu či čo to bolo, tak by sme to stihli a ty by si sa zobudil vo svojej kancelárii iba s hrčou na hlave.

Takto si nežiadaná pridaná hodnota, ktorú musím „zrušiť!“ usmiala sa a pritom ma pohľadila svojimi upravenými rukami po líci.Zamrazilo ma.Tento úsmev nepoznám. Tak to býva, keď človek nepozná toho, s kým lezie do postele. Riziko nechráneného sexu!

„Ale Renata...ale akú úlohu?Čo máš s týmto všetkým?“bľabotal som zmätene.

„To nech ťa už netrápi. Si odčítateľná položka systému, pre ktorý pracuješ. Alebo chceš povedať, že máš hoci len jeden dôvod, prečo ťa nemám vymazať?

Tu prestávala všetka sranda.O čo jej ide?

„Dôvod?Čo takto ľudskosť...je nesprávne zabíjať...je nesprávne vystreliť niekomu mozog na stenu, lebo sa pri akcii dejú halušky a niekto si zahrá tetris so svetom...je nesprávne zrušiť niekoho, kto práve dostal povýšenie, na ktorom makal tri roky!!!“plynule som prešiel do revu až som cítil, ako mi nabehli žili na sluchách.

„Makal?Tak ty hovoríš ožieračkám so šéfmi po firemných akciách cez víkend a šukaniu kolegýň MAKANIE?Vieš ty, čo to vôbec JE makať za minimálnu mzdu a keď ti potom zrazu prídu exekútori vysťahovať byt, nemať ani na sáčkovú polievku?Že ťa huba nebolí...že ľudskosť!!!

Videl si niekedy tých bezďákov, čo vyberajú kontajnery za vašimi nakladacími rampami?

To je podľa teba ľudskosť, keď nechávaš ako manažér hniť potraviny v regáloch, potom ich prelepíš označením AKCIA a keď to už smrdí, že by jeden zdochol, keď ide okolo, tak to vyhodíš, aby si to rozobrali potkany a bezďáci?Mám už toho dosť...Walter má vo všetkom pravdu!!!

Si nepotrebný, zbytočný a nie si hoden existencie tak ako tvoj systém, v ktorom sa rochníš!Je mi ťa ľúto...“ dodala s pohľadom kamsi mimo mňa.

Videl som to ako v spomalenom filme...bola ľaváčka a tou ľaváčkou siahla do vrcka, z ktorého pomaly vytiahla malý naleštený Lugger...dosť veľký na dieru v hlave.

•••

Už od tých „bezďákov“ som sa triasol ako osika a určite pri tom menil fraby vo všetkých farbách dúhy.Veľmi som ju nevnímam a nevnímam som ani svoje životné priority...bol mi ukradnutý môj oblek, versache-topánky, moja poisťka aj hypotéka...bola mi kradnutá dokonca aj Renáta s Luggerom v jej krásnych prstoch zdvíhajúcich hlaveň k môjmi čelu...

Bolo mi všetko jedno...a bolo mi všetko zrazu úplne jasné.

•••

Všetko je inak. Celý život, celá tá hra o ceny...tá honba za úspechom...

Na mne nezáleží, dôležitý je iba výsledok...celkový výsledok...ale čoho vlastne?

Je ešte iný boj okrem toho, ktorý zvädza každé koliesko systému samo za seba?

•••

Priestor sa zrazu už klasicky pohol. Plesňou pokryté steny pivnice začali praskať a kotol nadomnou už nevydržal stúpajúci tlak pary v jeho bruchu. Svelo zablikalo, padajúca omietka zo stropu prinútila Renátu pozrieť sa tým smerom a ventil kotla konečne praskol.

„Renáta, prepáč...ja za to veľmi nemôžem...“ospravedlnil

som sa jej, keď ju prúd pary spolu s výbuchom odhodil na stenu za jej chrbtom.

Tak už je to jasné...ak to inak nejde...keď už ten tetris hráč, tak sa ho už konečne musím naučiť!

Asi sa to ešte bude hodiť.

JOZEF KARIKA:
Biele diery

Kto z vás čítal moje vyjadrenia k finálovým poviedkam Ceny Fantázie 2008, asi už vie, že obdiv k textom Jozefa Kariku som nijako neskrývala. Stalo sa tak skôr než som k dielu priradila akékoľvek meno – aj to neznáme. Takže druhú jeho poviedku, s ktorou sa zúčastnil súťaže dávam do pozornosti čitateľom preto, že sa mi jednak páčila... a druhak preto, že len u tohto autora som našla prirodzené a nenútené zakomponovanie erotiky do hororového obsahu ;-)

Aneta Čižmáriková

Nebolo to dobré obdobie. Jeseň prichádzala skoro. Depresia spolu s ňou. Čierne psy, tak tieto stavy tuším volal Churchill. Zmocňovali sa ma pravidelne. Obvykle ale neskôr, v decembri, či v januári. Takto skoro ma navštevovali zriedka. Možno to súviselo s počasím. Bol len začiatok októbra, ale lístie už opadalo. Všetko mi pripadalo žltkasté, hnilobné, vlhké, studené. Fúkal nepríjemný vietor.

Vždy to začínalo tým, že sa mi prestalo chcieť vychádzať von. Studený vlhký vzduch mi nerobil dobre. Stačila dlhšia prechádzka a dostal som horúčky alebo zápal. Pokiaľ tu čierne psy neboli, dokázal som to zvládnuť. Ráno som vstal, umyl sa, obliekol a vyrazil do práce. Učil som vtedy na univerzite históriu; slovenské dejiny, prvú polovicu dvadsiateho storočia. Celkom ma to bavilo. Mojich poslucháčov asi tiež. Bolo to, pravdu povediac, celkom morbidne historické obdobie. Svojsky prízračné.

Ak prišli čierne psy, všetko sa zmenilo. Nevstal som. Dôvody prečo to neurobiť zrazu prevážili nad akoukoľvek racionalitou. Pod ich váhou som jednoducho nevstal, nešlo

to. Ostal som ležať v posteli; s vypätím všetkých síl zavolať na univerzitu, že som chorý. Niekedy ani to. Potom som ležal celé hodiny a pozeral na strop. Poznal som každú jeho prasklinku, každý náter farby. Keď ma strop omrzol, preniesol som pohľad na okno. Za ním sa vo vetre knísali holé vetvy veľkého orecha. Často sa leskli dažďom. Sledoval som ich rytmus, ležal som v tichu.

Nebol nikto koho by to trápilo. Možno len vedenie univerzity. V pracovnej rovine. Inak im to bolo jedno. Od rozchodu so snúbenicou pred dvoma rokmi som žil sám. Pokusy o nadviazanie nových vzťahov nevyšli, alebo ich prekazili čierne psy. Posledný rok som sa už ani nesnažil. Môj život bola moja práca, o význame ktorej som pochyboval. Dokonale mechanický chod bez zmien, bez vzrušení.

Emocionálne som celkom vyhorel. Môj sexuálny život zostával z občasnej masturbácie pri prezliekaní sa dievčata z vedľajšieho domu. Volala sa Lenka, mohla mať sedemnásť. Okno jej izby bolo oproti oknu mojej spálne. Vzdialenosť mohla byť tak desať, pätnásť metrov. V lete listy stromu zakrývali výhľad, no na jeseň a v zime som videl všetko. Každý večer sa prezliekala pri zapnutom svetle. Niekedy som v spálni zhasol, usadil sa do kresla za oknom a čakal. Hneď ako sa rozsvietilo, zobral som do ruky ďalekohľad, druhou som masturboval. Mala plnoštíhlu postavu, titul miss by asi nevyhrala, no krivky jej tela ma vzrušovali. Presne tak ako som potreboval. Nie prílišné vzrušenie, len také, aké stačí na vydráždenie k orgazmu. Moje potreby neboli náročné. Na akékoľvek prepojenie sexuality a emócií som už neveril. Bol to len prostriedok na upokojenie tela, nič viac. Nikdy to netrvalo dlho. Potom som si ľahol do postele a zaspal.

Čierne psy prichádzali na týždeň, niekedy na dva. Kritické bývali prvé štyri dni. Pre tieto prípady som mal doma pripravenú železnú zásobu jedla. Nákup neprichádzal do úvahy.

Ani varenie. Po jednom, dvoch dňoch pôstu som s obtiažami vstal, došiel do špajze, zobral kúsok suchej salámy a vlákninový chlieb a vrátil sa do postele. Tam som jedlo mechanicky rozžul, potom prehltol.

Vyzdravenie sa prejavilo tak, že som ráno vstal, umyl sa, obliekol a vyrazil do práce. Žiadne medzistupne neboli. Len buď – alebo.

Cesta do práce, to bol rituál. Býval som v starej štvrti na kraji lesa. Stála na upätí rozložitého vrchu. Postavili ju počas vojny, vraj podľa plánov architekta z Tretej ríše. Ako som povedal, stála na kopci. Pozostávala z troch radov domov. Vyzerali ako veľké terasy. Na každej ploche stál jeden rad. Medzi nimi príjazdová cesta. Okolo cesty aleja líp vysadených v šesťdesiatych rokoch. Pomedzi domy sa zvažovali malé lúčky. Na nich tiež rástli stromy. Orechy, jablone, niekde smrek. Za domami sa až k neďalekej hradbe smrekového lesa tiahli záhradky. Čo sa týka domov, boli to veľké a masívne dvojposchodové stavby. V každom len šesť bytov. Býval som v celkom hornej rade, pri lese. Môj byt sa nachádzal na druhom poschodí. Z plánov štvrte som zistil, že je to najvyššie položený byt. Mal som z neho úžasný výhľad na okolité hory aj mesto.

Bývali tu najmä dôchodcovia, aj keď v poslednej dobe to sem ťahalo aj zbohatlíkov z mesta. Tí tomu nerozumeli. Nevyrastali v tejto štvrti, necítili jej tep. Bol to len ich snobizmus a túžba bývať v klude. Aké smiešne! Ľudia nezriadení, nepokojní svojou povahou a chceli by bývať v klude. Väčšinou rýchlo pochopili, že táto štvrť vyzerá priateľsky len počas pekných letných dní. Na jeseň to začína. Hmla vystupujúca z lesa a zeme. Pach hnijúceho lístia, chlad. Z lesa sa nevalí len hmla, ale aj niečo iné. Tlačí to, zaľahne na človeka. Je to blížiaci sa zima, ale nie tá, čo sa prejavuje vonkajším chladom a snežením. Toto je zima duše, ktorá vychádza

z lesných zákutí. Mne prinášala čiernych psov, im ešte väčší neklud.

Ako som povedal, moja cesta do práce znamenala rituál. Pozdraviť dve babičky zo spodného bytu, prejsť lúčkou medzi domami, zísť na cestu a potom už len za nosom do mesta. Pani Lysáková bývala vo vedľajšom dome. Mohla mať dobre cez sedemdesiat. Stretal som ju každé ráno. Trhala čosi v záhradke, čistila okná svojho prízemného bytu alebo len tak sedela a sledovala cestu. Mala vysokú chudú postavu, láskavú tvár, dlhé biele vlasy. Babička z rozprávky. Prihovárala sa mi láskavým hlasom.

„Zase do práce, Jožko?“

„Veru teta, zase. Vy sa máte, nemusíte nikam chodiť.“

Dvojriadkový rozhovor, takmer každé ráno. V zime som ju vídal za oknom. Pozorovala dianie na ceste alebo vtákov zobkajúcich zrno na okennej rímse. Aj vtedy zakývala a usmiala sa. Bol to pekný, vrelý úsmev. Myslím, že som ju mal rád.

Raz v lete som sa vracal z práce. Príšerne horúci deň. Tropický. Uvidel som ju trápiť sa s dvoma taškami nákupu. Prišlo mi jej ľúto. Dobehol som ju a ponúkol sa, že jej ich odnesiem. Potešila sa, ďakovala mi medzi starecky chrčivými výdychmi. Kráčali sme popri nie príliš vyťaženej ceste medzi mestom a našou štvrtou.

„A čo ty teraz robíš, Jožko?“ Opýtala sa.

„Učím na škole, teta. Druhú svetovú vojnu.“

„Júj, tak vojnu? To bolo hrozné. Hrozné.“

„Vy si pamätáte?“

„Akože by nie. My sme bývali v Starých horách. Mala som pätnásť rokov vtedy.“

Staré hory, obec pri Banskej Bystrici. Jedna z partizánskych bášt počas Slovenského národného povstania. Potom, čo Nemci obsadili Bystricu, sa tu viedli tvrdé, krvavé boje. Nakoniec Nemci obsadili aj Staré hory. Niektorých partizá-

nov zatlačili do hôr, na Donovaly či inde, ďalších postrieľali. Udiali sa tu jedny z najhorších zverstiev potlačovania povstania. Ako historika ma to prirodzene zaujalo.

„Staré hory, teta? Tak tam to muselo byť veľmi zlé.“

„Bolo, veru bolo, Jožko. A pre nás ešte viac. Skrývali sme partizána. V komore sedel. Keď potom prišli Nemci, dali nám svojho kapitána do domu. Ževraj u nás bude bývať. Vieš čo to bolo? Partizána aj Nemca mať v dome?“

„To je zaujímavé teta.“ Naozaj som si to myslel.

Zrazu zastala a pozrela mi do očí. Nikdy som si neuvedomil, že tie jej sú také belaso biele. Až príliš. Bolo to v mier-
nom tieni líp na slnkom zaliatej ceste uprostred leta. Ale aj tak mi prestalo byť príjemne.

„Vieš čo to bolo, Jožko? Príď, porozprávam ti niekedy. Také si ešte nepočul, aj keď učíš o vojne.“

Uprene na mňa pozerala a ústa sa jej rozťahli do úsmevu. Veľmi nepríjemného. Divného. Ostala v tej póze, stuhla. Prešla sekunda, dve. Škeriaca sa tvár stareny s vypúlenými bielymi očami. Blízko. Možno tridsať centimetrov. Nevedel som čo mám robiť. Jej strnulosť začínala byť neznesiteľná.

„No podťe teta, ponáhľam sa už!“ prelomil som tú chvíľu.

Bolo to našťastie blízko domu. Nemuseli sme si už nič povedať. Po pár strnulých krokoch sa akoby prebrala, znova sa začala pohybovať normálne. Vyzerala zmätene. Tiež nič nevravela. Stále som mal ten slizký pocit, aký sa z nej pred chvíľou vyvalil. Doslova vyvalil, ako starecký puch. Aj ten som teraz cítil akosi viac. Alebo sa mi to zdalo.

Prestal som ju mať rád. Nevieť prečo. Začala mi byť protivná. Stále som s ňou každé ráno prehodil zopár slov, ale príjemný pocit, aký som z toho predtým mával, sa zmenil na zimomriavky. Niekedy ma až striaslo, keď som sa jej dostal z dohľadu.

Musela si náš rozhovor pamätať, lebo mi často opakovala:

„A príď Jožko, poviem ti o tom partizánovi. Poviem ti, čo to bolo.“

„Áno, prídem teta, veľmi to chcem počuť. Len mám teraz veľa práce. Ale určite prídem!“ Vedel som, že za ňou nikdy neprídem.

Stala sa z toho časť ranného rituálu. Ona mi pripomenula, že mám prísť, ja som ju ubezpečil, že určite prídem. Nevieť čo si myslela ona. Ja som si myslel, že by už mohla aj zomrieť.

Zomrela. Práve v to nedobré obdobie, keď som mal čiernych psov. Z rohového okna spálne som videl vedľajší dom, na prízemí ktorého bývala. Videl som roh a okno jej bytu; záhradku pred ním. Často som tam vídal aj ju. Ani som si to neuvedomoval. Žijem tu už dvadsať rokov, ona možno päťdesiat. Bral som ju vždy ako súčasť tunajšej prírody. Keď zomrela, ležal som v posteli a mal čiernych psov. Nič som si nevšimol. Ani nebolo čo. O pol šiestej večer vraj ešte vysypala smeti, o dve hodiny neskôr už neotvárala susedke. Tá vedela, že je Lysáková vo vnútri. Chvíľu zvonila, potom búchala a keď sa nič nedialo, zavolala policajtov. Prišli, s trochou násilia otvorili dvere a našli ju mŕtvu. Ležala na dlážke v spálni. Asi mozgová príhoda. Muselo to prísť rýchlo.

Stalo sa to o týždeň neskôr. Čierne psy odišli, ale na prácu som sa ešte necítil.

Konečne krajší októbrový deň. Svietilo slnko, dokonca trochu hrialo. Vyšiel som na záhradku za domom. Tiahla sa až nad lúku medzi domami, susedila so záhradkami obyvateľov vedľajšieho domu. Vychutnával som kľud a ticho dopoludnia. Spadnuté listy dnes nesmrdeli rozkladom; celkom príjemne voňali. Bolo mi dobre. Za drôteným plotom sa rozkladala záhradka Lysákovej. Jednu mala priamo pred bytom, druhú, väčšiu, tu.

Zamyslene som sledoval kaleráby, cibule a ešte akúsi zeleninu. Vytrčali zo suchej, nepoliatej zeme. Už ich nebude mať kto pozbierať. Predstavil som si, ako ich Lysáková pred pár mesiacmi sadila. Určite pri tom nemyslela na to, že plody týchto semien už nestihne zjesť. V tej viere starého človeka, že veci stihne, bolo čosi dojemné. Cítil som sa príjemne melancholicky.

„Chce ma zabiť,“ oznámil ženský hlas.

Trhlo ma. Nepočul som nikoho prichádzať. Otočil som sa. Stála tam stará pani Slobodová, obyvateľka bytu nad Lysákovou. Celý život sa neznášali. Lysáková ju obviňovala z toho, že jej zámerne vytápa prízemný byt a hlasno dupe, aby jej ničila nervy. Slobodová tvrdila, že je to nezmysel. Ale neveril som jej. Bola to zatrpknutá stará žena, ktorá vraj kedysi odmietla sľubného nápadníka kvôli staršiemu, ženatému milencovi. Ten sa na ňu po dôkladnom využití vykašlal a ona zostala sama. Už navždy. Od takých vyvstane čokoľvek.

„Chce ma zabiť,“ zopakovala.

Istota jej hlasu ma dostávala do pomykova. „Kto vás chce zabiť, pani Slobodová?“

„Tá, čo sa jej dívaš na záhradku.“

Tak presvedčivo hovoria blázni, pomyslel som si. Určite sa zbláznila.

„Veď pani Lysáková zomrela. Ako by vás mohla chcieť zabiť?“

„Chce ma zabiť, po nociach ma chodí škrtiť. Smeje sa.“

Trvala na svojom tak, ako keby som mal vedieť, čo robiť. Pristať na bláznovu hru znamená rozvinúť jeho bludy. Nepristúpenie na hru ho môže rozzúriť. Netúžil som ani po jednom. Mlčal som. Po oblohe leteli biele mraky.

„Chce ma zabiť, po nociach ma chodí škrtiť,“ ubezpečila ma po tretí krát. Potom zakývala hlavou, akoby sa sama potvrdzovala, otočila sa a vykročila naspäť do svojho bytu. Pohybovala sa celkom ticho. Vždy sa tak pohybujú.

Chvíľu sa mi zdalo, že jej výstup privolá naspäť čiernych psov. Našťastie neprišli. Začal som chodiť do práce.

Za dva dni umrela. Vracal som sa z univerzity, keď som pred vedľajším domom uvidel pohrebné auto. Zlovestne stálo. Už zase fúkal studený vietor. Aj tak som počkal, čo sa bude diať. Z bytu Slobodovej vystúpili dvaja zriadení pohrebného ústavu. Niesli plastovú rakvu bez veka. Ležala v nej. V nočnej košeli. Prešli okolo mňa a ja som videl viac, ako som mal. Bola pomočená a pošpinená. Ruky mala zaťaté v kľči, jej prsty pripomínali pazúry. Oči vyliezali z jamiek, zuby vycerené v šimpanzom úsmeve. Bola celá modrá, v tvári až čierna. Za zriadenými kráčal lekár v bielom plášti.

„Je to normálne?“ Opýtal som sa.

„Čo ako?“

„Dve v jednom dome. Ani nie dva týždne.“

„To je normálne. Keď sa to spustí, tak to ide. Opýtajte sa v dome dôchodcov.“

„A čo sa jej stalo?“ zastavil som ho ešte.

„Porážka, čo iné?“

Naložili ju do auta, lekár nasadol a odišli.

Pozeral som na zamknuté dvere Lysákovej bytu. A na okná vyhasnutého bytu nad ním.

Prvý nepríjemný sen s Lysákovou som mal už v tú noc. Nevidel som nič. Len som ju počul. Keby som vedel, čo ma čaká, považoval by som to za celkom nevinný sen. Keďže som ale netušil, čo príde o pár dní, dosť ma to rozhodilo. Vo sne som stál v nejakom tmavom priestore. Lysákovej hlas prichádzal zo všetkých strán.

„Neprišiel si, Jožko. Neprišiel.“ Prihovárala sa mi.

A pokračovala: „Sľúbil si, že prídeš a neprišiel si, Jožko. Mala som ti porozprávať o partizánovi. O tom, čo to bolo.“

Nechcela prestať. Jej vtieravý starecký hlas tie vety opakoval znova a znova. Uvedomoval som si, ako plynie čas. Aj keď to bol len sen, trvalo to aspoň hodinu. Veľmi neobvyklé na snívanie. Nemohol som sa zo zajatia toho hlasu a tmy dostať. Cítil som sa ako v koženom vaku. Znova a znova a znova. Prestalo to niekedy nad ránom. Prepadol som sa do tvrdého spánku. Zobudil ma budík. Vstal som, umyl sa, obliekol a vyrázil do práce. Úspech.

Prežil som niekoľko hektických dní na univerzite. Nevieam, či sa v susednom dome niečo dialo. Nezaujímalo ma to. Teda, istým spôsobom zaujímalo, ale bál som sa. Cítil som, že je to vec, do akej sa nemajú strkať prsty. Snažil som sa na to nemyslieť. Žiadne sny s Lysákovej hlasom. Bolo to zo dňa na deň lepšie. Potom prišiel ten nešťastný piatok.

V piatky sa Lenka vracala domov neskôr. Až tak okolo druhej, tretej hodiny v noci. Chodila sa niekam zabaviť, často sa vracala opitá. Neschvaľoval som to, no aj tak som si niekedy rád počkal. Keď bola opitá, prezliekala sa dlhšie. Dvakrát si dokonca nahá sadla na posteľ a masturbovala. To ma veľmi vzrušilo. Oba prípady sa stali v piatok; preto som čakal a dúfal, že dnes v noci by sa to mohlo zopakovať. Sedel som v kresle pri okne. Svetlo zhasnuté. Pri ruke ďalekohľad. Vonku úplná tma, nesvietil ani mesiac. Asi od jedenástej som už nevidel žiadneho chodca. Ulicou sa občas mihla silueta mačky.

Lenka sa vrátila niečo po druhej. Bundu s kabelkou hodila na posteľ, stiahla si džínsy. Podľa pohybov mi pripadala opitá. Po izbe chodila len v červených tango nohavičkách a bielom tielku na ramienkach. Ďalekohľad približoval detaily jej tela. Penis mi rýchlo stvrdol. Zašla si po niečo do kúpeľne, pohybovala sa po byte. Spomenul som si, že jej rodinu som poobede videl odchádzať. Asi odišli na víkendovú návštevu.

Lenka zostala sama. Škoda, že si niekoho nedoviedla domov. Mohlo to byť ešte lepšie. Aj takto to ale bola paráda. Stiahla si nohavičky a pohladila sa. Nemohol som tomu uveriť. Tak naozaj! Uvidím to znova! Tentokrát zostala stáť, jednu nohu si vyložila na posteľ. Naslinila si prsty a začala sa hladiť. V detaile ďalekohľadovej čočky som sledoval, ako sa jej prsty vnárajú do ružového mäsa. Dokonca som videl, ako sa lesknú. Masturboval som spolu s ňou. Občas som zaostřil na jej tvár odrážajúcu stupňujúcu sa slasť. Vrátil som sa k najviac dráždivému detailu. Moje vyvrcholenie sa blížilo.

Zrazu sa strhla. Vytiahla prsty z vagíny, zostala neisto stáť. Nechápal som, čo sa deje. Určite nedosiahla vrchol. To som už poznal; jej mladé telo prežívalo orgazmus oveľa búrlivejšie. Len tak stála, akoby stuhla. Zaostril som na jej tvár. Ona sa bála! Niečoho sa veľmi zľakla. Až teraz som z postavenia jej tela pochopil. Načúvala. Určite začula nejaký zvuk, ktorý ju vyľakal. Asi sa opakoval, pretože sa schúlila. V byte sa niečo dialo. Prešla do rohu miestnosti, čo najďalej od dverí a skrčila sa za posteľ. V detaile ďalekohľadu som zazrel jej tvár. Bola bledá, slzy na krajíčku, spodná pera roztrasená. Musela sa hrozne zľaknúť. Nevedel som, čo mám robiť. Vošli do jej bytu lupiči? Možno videli odchádzať rodinu a mysleli si, že je prázdny. Ale nevideli by, že sa tam svieti?

Zmocňovalo sa ma pokušenie vybehnúť z bytu a pomôcť jej. Dobehol by som tam možno za minútu. Váhal som. Lenkina tvár v ďalekohľade začala nemo kričať. Nič iné som v izbe nevidel. Nechápal som, čo ju mohlo tak vystrašiť. Teraz som sa už triasol aj ja. Moje rozhodnutie bežať jej na pomoc zmizlo. Lenka na niečo vypeštila oči. Posunul som ďalekohľad tým smerom. Dvere jej izby sa otvárali. Spoza nich sa vysúvala biela starecká ruka. Zaostril som naspäť na Lenku. Hrozne kričala. Naspäť na dvere – rameno ruky roztvorilo dvere. Ďalekohľad sa triasol. Zazrel som mŕtvoľnú tvár Lysákovej. Svetlo zhaslo.

Ďalšie udalosti som zrekapituloval až ráno. Niekoľko hodín som bol v šoku. Od strachu som sa ani nepomohol. Triasol som sa. Myslel som, že som sa zbláznil. Hľadal možné vysvetlenia. Potom som už nemyslel vôbec. Keď začalo svietať, s absolútnym vypätím vôle som prešiel do postele. Sedel som na nej zvinutý do kľbka a pozeral na protiľahlú stenu. Dva dni som nevyšiel z domu. Čakal som, čo sa bude diať. Skoro vôbec som nespál. V izbe vedľajšieho domu sa odvtedy už nesvietilo. V nedeľu podvečer sa vrátila Lenkina rodina. Zastali pred domom, vystúpili z auta. Vysmiata, spokojná rodina. Šťastný otec, matka a dospievajúci syn. Sledoval som, ako kráčajú okolo domu a vstupujú dnu. Asi o desať minút to začalo. Policajné auto, sanitka a nakoniec pohrebné auto. Najprv jeden divák pri dome, neskôr malý hlúčik, nakoniec celá štvrt'. To už nastúpila aj televízia.

Vypočúvali ma. Najprv polícia, potom televízia, a znova polícia.

„Neviem, nič zvláštne som nevidel.“ To som povedal všetkým. Svoj stav som vysvetľoval šokom z Lenkinej smrti. Išlo to aj v televíznych správach. Tri úmrtia v jednom dome za tri týždne. Pekne postupne byt za bytom, odspodu nahor. Prvé dve úmrtia išlo vysvetliť. Dve dôchodkyne, dostali porážku. Lenka mala sedemnášť. Podľa neoficiálnych správ boli na jej krku stopy po škrtení. Zomrela ale na zlyhanie srdca. Sedemnášťročná dievča!

„Je to nadmieru nezvyčajná zhoda náhod, to áno. V byte tretej zosnulej sme ale nenašli žiadne stopy po prítomnosti niekoho ďalšieho, ani na jej tele. Byt bol zamknutý zvnútra. Niektoré zranenia si mohla spôsobiť sama. Alebo pod vplyvom kŕčov zo srdcového záchvatu.“ Tak to vysvetľoval policajný vyšetrovateľ v televízii. Dávalo to logiku. Ale nie po súmraku, keď ste sami v byte len desať metrov od toho miesta. A už vôbec nie, keď ste videli to, čo som videl ja. Bola to

len chvíľa, zlomok sekundy, ale vryla sa mi do morku kostí. Lysákovvej tvár bola jasne tvárou mŕtvoly; nafúknutá, stuhnutá masa. Rozťahoval ju ten podivný úsmev, aký na mňa vtedy hodila. A mŕtvolne upretý pohľad bielych očí.

Sny sa vrátili v pondelok. Tentokrát šli oveľa ďalej.

„Aj ona ma počula, tak ako ty teraz, Jožko. Lenže ty teraz spíš, ona robila tie veci. Často ich robila. Preto som k nej prišla. Prídem aj k tebe, Jožko, ak ich budeš robiť. Lebo ty si neprišiel. Sľúbil si, a neprišiel.“ Lysáková stála za mnou, vedel som to. Každým pórom tela som cítil, že stojí za mnou. Že sa nahýna nad môj krk a šepká mi do uší. Možno okolo mňa prechádza rukami. Cítil som chlad, starecký pach a oder rozkladu. Všetko to prichádzalo spoza mňa. Pretože tam stála.

Zase som bol v koženom mechu. Všade tma. Ale zatiaľ, čo minule sa mi Lysáková prihovárala mimo neho, teraz stála dnu spolu so mnou. Nemohol som hovoriť. Ani nebolo čo. Nikdy som netušil, že sa človek môže takto báť. Že môže byť celkom pohltený, strávený strachom. Že sa môže topiť v samotnej esencii strachu; byť ňou zaplavený, zvnútra aj zvonku, do posledného kúska.

„Tma, taká ako tu, je moja sila, Jožko. Nerob svetlo, nahneváš ma. Skrývali sme partizána.“

Sen sa zmenil. Všetko sa zmenilo. Stal som sa živým tkanivom reality vytvárajúcej príbeh. Bol som súcno, ktoré vnímalo a zároveň tvorilo, bol som zemou, stromami, skalami, budovami, ľuďmi, situáciami, bol som tým všetkým. Utváral som to a prežíval.

Staré hory, november 1944.

Pätnásťročná Mária beží po zasneženej ceste medzi domami. Psí čas. Vietor sa zahrýza do jej vychudnutého tela; sneh je vlhký. Mária nepremýšľa nad tým, že vojna je nespravodlivá. Nepozná nič iné. Aj keď naozaj zlé to tu začalo byť až

pred dvoma mesiacmi. Zážitky z nich sú také silné, že prekrýli všetko ostatné. Je vojna, psí čas.

Na začiatku jesene sa dedinou prevalila akási vlna nadšenia. Všetko smerovalo do Bystrice. Mária nerozumela. Odkiaľsi sa vynorili skupinky zarastených mužov s puškami a automatmi. Občas sa ukázali aj vojaci. Najprv medzi nimi vládlo napätie, neskôr sa celkom spriahli. Potom odišli do Bystrice. Pred pár týždňami sa začali sťahovať naspäť do hôr. Najprv len tak, po jednom, po dvoch. Chodilo ich stále viac. Neskôr aj autá. Malé i nákladné. Čosi vyvážali hore na Donovaly. Mária si myslela, že utečú a bude po všetkom. Lebo oni si už vytrpeli svoje. Niektorí ľudia sa z povstania tešili, no u nich doma nemali dôvod na radosť.

Jej staršia sestra Eva zbierala v lese drevo, keď sa z kríkov vyhrnulo päť chlapov. Hneď vedela, čo sú zač. Zarastení, špinaví, smrdeli a mali divý pohľad. Partizáni. Jeden z nich hovoril po rusky. Priateľsky sa na ňu usmial. Niečo povedal vo svojej reči. Nerozumela. Mával rukou aby prišla bližšie. Bola len osemnásťročné dievča z horskej dedinky. Dôverčivá. Príliš dôverčivá. Vôbec si nevšimla, ako Rus prebehol očami okolie. Sliedil, či je tu ešte niekto. Keď sa presvedčil, že nie, spokojne sa usmial. Mal modré oči, celkom sa jej páčil. Až kým k nej nepriskočil, neobjal ju mocnými rukami a nezačal bozkávať. Snažila sa vytrhnúť, nešlo to. Držal ju silno. Zapáchal, bol zverský. Štyria ostatní sa len dívali.

„Ale sa bije, ani divá,“ prehodil jeden z nich.

Ostatní sa uškŕňali. Nerovný zápas sa im páčil. Alebo boli ticho len tak, nechceli brániť Rusovi. Veď možno aj ona sama chce, keď prišla bližšie; len robí trochu drahoty.

Zhodil ju na napadané tlejúce lístie. Vyhrnul jej sukňu, chcel sa jej dostať k rozkroku. Divoko. Ako páriaci sa pes. Stále sa bránila, škrabala, pľula, hrýzla. Najprv sa smial, potom ho to prestalo baviť. Výhražne zodvihol päšť. Uhryzla ho

do zápästia. Neudrel ju, zakričal na tých štyroch. Dvaja z nich ochotne pribehli na pomoc. Jeden ju chytil za ruky. Druhý, ktorý by jej mohol byť aj otcom, Rusovi pomohol rozťahnúť jej nohy. Konečne dosiahli čo chceli. Kričala; napchali jej do úst lístie. Rus so slastným krochkaním vyslobodil svoj nevelký, zato však tvrdý úd a zaľahol ju. Len sa mykal ako zviera, nevedel nič o súloži. Eva už jednu skúsenosť mala; vôbec to nemalo vyzerat takto. Rus sa správal ako malý chlapec, ktorý sa dostane k obľúbenej hračke. Netrvalo mu to dlho, ani to nebolo príliš bolestivé. Telesne. Duševne Eva upadla do podivného stavu; všetko jej bolo jedno. Aj keď sa Rus postavil, nechala rozťahnuté nohy. Neplakala, len ticho ležala a dívala sa na kôru blízkeho smreka. Vystriedali sa na nej ešte dvaja. Robili to ako zajace. Nebránila sa, nekričala, už nič nehovorila.

Skoro dva týždne potom nepovedala ani slovo. Rodičia tušili, čo sa stalo. Starali sa o ňu ako vedeli a dúfali, že to prejde. Po čase sa dala ako – tak dokopy. Stále však hovorila málo, bála sa vychádzať z domu.

Tak si to Mária dáva dokopy, aspoň podľa toho, čo po dedine začula. Niečo jej naznačila aj Eva; o Rusovi v lese vykrikuje zo sna.

Mária už nevládze bežať, dusí sa, chladný vzduch jej štípe pľúca. Poháňa ju len hrôza. Blíži sa k domu na konci dediny. Je to ich drevenica na kraji lesa. Strechu zakrývajú zasnežené vetvy jedlí. Z komína stúpa prúžok dymu. Stmieva sa. Za oknom sa trepoce sviečka.

Trápením s Evou to neskončilo. Veľké trápenie a strach začali až pred dvoma týždňami. Po tom, čo padla Bystrica. Na Donovaly vtedy išli celé kolóny aut. Utekali tam zástupy ľudí. V noci niekto silno búchal na dvere. Počula otcove kroky a strach v jeho hlase, keď sa pýtal, kto to je. Potom tichý rozhovor. Otec niekomu odporoval.

„Ani za boha, ani za boha!“ opakoval.

Ruština! Tvrdé, úsečné príkazy v inak mäkkej a lahodnej reči. Cvaknutie naťahovaného automatu. Otec pritakáva. Nieкто vstupuje dnu; celá skupina chlapov. A nieкто ticho stoná. Kohosi nesú! Priamo do komory.

„Mária, prines horúcu vodu!“ zakričal otec.

Nechala na peci zovrieť vodu. Zobrala hrniec, niesla ho do komory.

Ležal tam vystretý Rus. Okolo neho skupina partizánov. Ďalší pri ňom kľačal, asi lekár. Rusovu nohu zalievala krv, omdlieval. Otec jej vytrhol hrniec s vodou a vytlačil ju z komory. Zabuchol dvere. Vrátila sa do izby. Eva sedela na posteli, tísila sa do kúta. V očiach des. Mária si sadla k nej. Triasla sa. Obe sa triasli. Za chvíľu prišla do izby matka a objala ich. Aj ona sa triasla. Sedeli tak až do rána.

Ruský partizán u nich musel zostať. Mal vážne poranenú nohu. Ostatní sľúbili, že sa po neho o pár dní vrátia. Nevrátili.

Mária sa Rusa bála. Len nerada mu do komory nosila jedlo. Ale nedalo sa inak. Eva sa v izbe zavierala na zavoru, odkedy sa dozvedela, že je v dome Rus. Znova nerozprávala. Tak otec posielal ju. Prvý krát chcela ujsť pri najmenšom náznaku čohosi zlého. Ale Rus len vyčerpane ležal na posteli. Pot ho zalieval. Obviazanou nohou mu trhalo. Bol chudý, nvysoký. Mal zvláštnu tvár, Márii pripomínal vlka. Kosti na lícach a brada vytvárali dojem trojuholníka. Ten termín poznala zo školy. Z času, kedy sa ešte vyučovalo.

Rus s námahou otočil hlavu a otvoril oči. Boli biele! Ešte nikdy nevidela také oči. Celkom zabudla na opatrnosť, natiahla sa k nemu, pozrela mu priamo do nich. Nemohla odolať. Neboli celkom biele ako sa najprv zdalo. Mali svetlomodrá farbu. Takú svetlú, že vyzerali biele. Nezdali sa jej prirodzené. Položila jedlo na posteľ a utiekla.

Neskôr sa trochu spriatelili. Keď sa ani pri jej tretej návšteve o nič nepokúsil, pochopila, že má asi iné starosti. Horúčka mu prechádzala, rana sa dosť rýchlo hojila. Až príliš rýchlo. Aspoň tak hovoril otec. Počula ho, ako to povedal matke.

„Nie je s ním niečo s kostolným poriadkom! Rýchlo sa mu hojí. Keby si videla akú dieru tam mal, keď ho doniesli! Neveril som, že sa dožije rána, toľko krvi vycedil.“ Tak to povedal.

Mária sa mu často dívala do očí. To bola ich hra. Otočil hlavu, otvoril svoje biele oči a díval sa. Potom mu zakaždým položila jedlo na posteľ a ušla. Páčili sa jej jeho čierne vlasy. Vďaka nim oči vyzerali ešte belšie.

„Ja Alexej. Sibir,“ povedal po týždni.

„Mária.“ Rukami si nepotriasli. On chcel, ale ona mu svoju nedala. Myslela na Evu.

Noha sa mu hojila naozaj rýchlo. Neprirodzene. Nemohol ešte chodiť, ale obvaz už nepotreboval. Na mieste zranenia zostávala len malá ranka. Zdalo sa, že všetko skončí šťastne. Zdalo sa to až do dnešného dňa.

Mária rozrazí dvere ich drevenice a skríkne: „Nemci! Nemci idú!“

Z kuchyne vybehne otec, v pohľade hrôza.

„Kde sú?“

„Idú hore dedinou! Pridelujú svojich vojakov do dreveníc. K Markušovcom poslali troch bývať.“

Otec sa prežehná a vbehne do komory. Čosi hovorí Alexejovi. Vie zopár slov po rusky. Spolu s Máriou a matkou ho chytia. S námahou prejdú k padacím dverám do pivnice. Otvárajú a takmer hodia Alexeja dnu. Otec mu ešte podá prikrývky, jedlo a lampu. Hneď zavrú, na padacie dvere položia koberec, presunú na ne stôl. Otec vychádza von. Nemci už idú, už vychádzajú spoza ohybu cesty.

„Esesáci!“ Skríkne otec, znova sa prežehná.

„Svätá Matka, stoj pri nás,“ modlí sa v kuchyni matka.

Sedem esesákov v tmavých uniformách zastane pred drevenicou. Sú vysokí, z tváří sa nedá nič vyčítať. Majú aj tlmočníka. Mladý vycivený študent s okuliarami.

„Gazda, poďte sem!“

Otec automaticky poslúchne, vydá sa k nemu. O čomsi sa dohadujú.

„Ubytujete nemeckého kapitána a troch vojakov, máte veľký dom,“ počuje Mária. Vidí, že otcovi sa podlamujú nohy. Prikyvuje, súhlasí. Veď nemá na výber.

Nemecký kapitán je ešte vyšší než ostatní. Má veľký orlí nos. V očiach smrť. Vlastne, nie je len v očiach. Smrť mu vyžaruje z celého tela. Mária si prezerá dvojité blesky na čiernych výložkách pri jeho krku. Kapitán si sťahuje kožené rukavice. Prezerá si drevenicu.

„Gut, gut,“ hovorí tlmočníkovi. Vôbec nepočúva, o čom sa tí dvaja bavia. Zrejme nepočíta s možnosťou, že by mohla nastať nejaká komplikácia. Už sa aj zberá do domu. Otec sa ešte stále dohaduje s tlmočníkom.

Len nech kapitán nevojde do komory! Mária mu posunkami ukazuje cestu. Do jej a Evinej izby, nech sa páči! Eva na kapitána pozerá so strachom. Eva pozerá so strachom na každého. Kapitán si ju nevšima. Traja vojaci, čo idú za ním, áno. Smejú sa a pískajú na ňu. Eva sa trasie a ticho kvíli. Kapitán dáva príkazy. Tí traja sa majú zložiť v kuchyni. Túto izbu chce mať sám. Mária odvádza Evu do komory. Odteraz sa tu musia uskromniť. Vyspia sa na jednej posteli. Na tej, kde predtým ležal Alexej. Krvavé obvazy a deku vynesie Mária ešte v ten deň nenápadne do lesa. Tam ich spáli.

Prvú noc vôbec nespia. Chvejú sa strachom. Dvere sú síce zaistené závorou, ale obe vedia, že ak budú tamtí chcieť, nezastaví ich to. Zatiaľ našťastie spia. Drevenicou sa ozýva hlasné chrápanie. Len aby trvalo čo najdlhšie. Matka s otcom vo

svojej izbe asi tiež nespia. Načúvajú každému zvuku a trasú sa. Je tu tma, hrozná tma. Vonku padá sneh. Drevenicu pomaly zasýpa. V peci tichučko praská oheň. Zima, v komore je veľká zima. Nad ránom to bude ešte horšie. Ako musí byť v pivnici? Určite na nevydržanie.

Eva predsalen zaspala. Nekľudne. Stále sa vrtí a prehadzuje, ale aspoň, že spí. Márii treba na záchod. To z toho chladu. Snaží sa udržať moč a zaspáť; nejde to. Musí výjsť von a uľaviť si. Oddaľuje tú chvíľu ako sa dá. Chrápanie Nemcov v kuchyni ustáva. Jedno po druhom. Je to zvláštne. Teraz je v kuchyni ticho. Chrápe už len kapitán v izbe; a rodičia, ktorí asi predsa len zaspali.

Mária už musí. Čo najtichšie odtisne závoru, po špičkách vyjde na chodbu. Pozrie do dverí kuchyne a stárpne hrôzou. V jemnej žiare uhlíkov z pece vidí všetko. Alexej stojí v kuchyni. Je to on, a nie je to on. Má neprirodzene dlhé ruky, vyzerá ako pavúk. Nemci sú mŕtvi, ležia vyzlečení na dlážke. Tri skrútené telá, pôsobia smiešne. Tým spôsobom, do ktorého prechádza hrôza, keď je priveľká. Dvaja z nich majú krky vykrútené tak, že im tváre smerujú dozadu. Tretí je bez hlavy. Dlážka sa leskne rozširujúcou sa záplavou krvi. Všetko sa deje v úplnom tichu. Alexej práve rozrezáva bezhlavé telo kuchynským nožom. Pohybuje sa ako pavúk. Má takú istotu, všetko, každý pohyb čo urobí, má svoje presné opodstatnenie, svoj zmysel. Vnára svoju dlhú ruku do horúcich útrov Nemca, čosi hľadá, nakoniec to s tichým mľasknutím vytrhne. Vloží si to do úst a prehltne. Mária zdrevenie hrôzou. Obsah mechúra už dávno vyprázdnila na dlážku. Nemôže kričať, výkrik jej zabehol kdesi v hrdle. Zapadol tam. Vie, že už nikdy v živote nebude kričať.

Alexej sa otáča za druhou mŕtvolou. Všimne si Máriu, musí ju vidieť. Nevadí mu to, pracuje ďalej s istotou pavúka. Vpichne nôž do brucha a ťahá. Vyvalia sa vnútornosti.

Odhrne črevá nabok, nezaujímajú ho. Jeho prsty môžu mať aj pätnásť centimetrov. Nie je to normálne, Mária cíti, že sa jej zachvíľu rozskočí hlava. Alexej šmátra, hľadá, hrabká vo vnútri. Znova čosi vytrhne z chladnúceho tkaniva, s rozkošou vloží do úst, prehltnie. Svojou krvavou rukou ukáže na Máriu. Jeho dlhočizný prst sa pokrčí; volá ju k sebe.

Mária nemôže odolať. Nevidí na tú diaľku jeho biele oči, ale je v ich zajatí. Ticho našľapuje a kráča k nemu. Vojde do kuchyne. Do nosa jej udrie hrozný pach. To smrdia roztvorené telá, ale to nie je najhoršie. Je tu ešte aj druhý pach, ten vychádza z Alexeja. Hrozný, rozvratný pach trieštiaci dušu. Cudzí pach. Nič z tohto sveta nemôže páchnuť takto. Alexejove oči ju ťahajú až celkom k sebe. Už ich vidí. Vynárajú sa z tmy, sú otvorené, biele, biele diery, tunely niekam. To čo odtiaľ prichádza robí tie veci v ich kuchyni, Alexej je len hmota.

Priblíži sa až k jeho tvári, sú celkom blízko, vymieňajú si svoj dych. Potom Alexej prestane dýchať. Už z neho nevychádza žiadny vzduch. Vôbec mu to nevádi, stále na ňu pozerá rovnako.

„Ja dávno mŕtvy, môj otec... enenilit. Dal ma do služieb veľkým keletos. Ja kelet.“ Usmieva sa od ucha k uchu. Zuby má čierne, lesknú sa krvou. Jeho ruka zatiaľ pracuje. Mária počuje, ako sa z tretieho brucha po vpichnutí noža uvoľnili plyny. Zápach v miestnosti ešte vzrastie. Krvavá Alexejova ruka ju hľadá po líci. Cíti, že niečo na druhej strane tých bielych tuneľov si vychutnáva dotyk jej kože. Keby nebola v moci bielych dier, okamžite by zomrela hrôzou.

Alexej aj z tretieho tela vytrháva ten cenný kúsok. Hľadiaca ruka sa zastaví, stisne. Máriine ústa sa otvoria. Dlhé prsty nesúce vzácny dar sa blížia. Vstúpia dovnútra, jemne zasunú krvavý kúsok do jej hrdla. Medená, hustá chuť krvi sa jej spustí do útrov. Potom ju Alexej pobožká. Biele diery sú len kúsok od jej očí. Vychádza z nich niečo ako protiklad tejto

kuchyne, drevenice, dediny, celého sveta. Prehltne. Biele diery sa široko roztvoria a ona padá.

Preberie sa za tri dni. Leží v komore. Sama. Prichádza matka. Prežili. Nemci ich chceli popraviť, keď zistili, že traja vojaci a kapitán sú mŕtvi. Ale nestalo sa to len u nich. V troch susedných dreveniciach sa stali rovnako hrozné veci. Lenže tam zomreli aj ich domáci. Nemci uverili, že dedinčania s tým nič nemajú, keď zomrelo aj toľko ich ľudí. Odviedli päť podozrivých chlapov, aj otca. Zobrali ich do Bystrice, Boh s nimi. Matka plače a modlí sa. To, že rodičia našli Máriu zakrvavenú v kuchyni s mŕtvolami teraz nikoho nezaujíma. Je vojna. Psí čas.

Prebudil som sa s trhnutím. Snový zážitok vo mne nevyvolal žiadnu chuť pátrať; žiadne vzopätie ducha a záujmu, nič také. Naopak, vysal zo mňa aj zbytky rovnováhy, ktoré som si udržoval tak ťažko. Hneď som vedel, že znova prišli čierne psy. Nevstal som, neumyl sa, neobliekol a nevyrazil do práce. Zostal som ležať s otvorenými očami. V mysli mi vyvstávali obrazy zo sna, spoločnej dovolenky so snúbenicou, aj záblesky z detstva. Nemal som silu usmerniť svoje predstavy, nemal som silu myslieť, žiť, ani umrieť. Díval som sa a nič nevidel. Až za poriadnu chvíľu si môj mozog uvedomil, že sa dívam na prudký dážď za oknom. Po skle trhane stekali kvapky. Holé konáre orecha sa leskli.

Okolo desiatej doobeda som s absolútnym sebazaprením došiel k telefónu, zavolať na univerzitu a oznámil, že neprídem. Moja choroba sa vrátila. Asi som aj niečo zjedol, nepamätám si čo.

Ležanie v posteli ma unavovalo. Nič iné som nevládal. Čierne psy besneli. Všetko sa mi v živote tak nádherne vydarilo, že keby som na to mal silu, okamžite si strelím do hlavy. Pištoľ som mal, legálne som si ju vybavil a kúpil na tento

účel. Ale nemal som silu ani len zodvihnúť ruku. Vždy, keď by sa mi dalo urobiť to, nemal som silu vstať, nabiť, vystreliť. Fyzicky som nevládal. A keď som vládal, už sa mi nedalo. Bolo to buď – alebo. Buď rozpoloženie zabiť sa, alebo sila urobiť to. Jedno alebo druhé. Nikdy nie naraz. Aspoň zatiaľ.

V noci som nespал. Ležal som na posteli a díval sa do tmy za oknom. Neudialo sa vôbec nič.

Sen ma začal zaujímať až na druhý deň. Asi sa obnovila časť mojich síl. Dovliekol som sa k počítaču, zapol ho a vložil do internetového vyhľadávача zopár slov zo sna. Nevedel som, ako sa správne píšu, hádal som. Aj tak to išlo rýchlo. Zistil som, že „enenilit“ je sibírske slovo pre kmeňového šamana alebo čarodejníka. A „keletos“, „kelet“ je označenie zlých duchov v sibírskych mýtoch. Také sračky. Malo ísť o duchov nie z tejto zeme, ale cudzích, monštruóznych. Ich záľubou malo byť vraždenie ľudí, ich sťahovanie pod zem alebo vťahovanie do vlastných pokrútených svetov. Keď zomrel niekto, koho mali v moci, stal sa ich bábkou.

Nerozumel som tomu, mytológia ma nikdy nezaujíkala. Nechápal som spojitosť, topil som sa v tých sračkách. Vrátil som sa do postele. A po dvoch dňoch bdenia konečne zaspал.

Zobudil ma ten zvuk. Hlboká noc. Bolo to škrabanie. Myšlienky sa mi v polospánku rozbehli po krivolakých dráhach, aby objasnili jeho pôvod. Môj byt; keď do neho vstúpite, po pravej ruke máte obývačku a spálňu. Tam som práve ležal. Po ľavej ruke vojdete do kuchyne a ďalej do malej izby. Tá susedí so spálňou. Keď som tu býval s matkou, dala prehraďiť spálňu sadrokartónovou stenou. Vznikol tak šatník, do ktorého sa vchádzalo z malej izby za kuchyňou. Niekto škrabal nechtami o druhú stranu sadrokartónovej steny. Pomaly, vláčne, znova a znova. Stál necelá dva metre odo mňa; delila nás len uzučká stena. Zľaknutie ma znehybnilo, žalúdok

sa stiahol, studený pot ma v momente premočil. Prepadol som sa do studne strachu. Ruka s nechtami škrabala ďalej. Spomaľovala, akoby sa na niečo chystala. Už sa to nedalo vydržať, triasol som sa. Potom to vyštartovalo, vybehlo zo šatníka, obiehalo byt, mierilo ku mne! Dupot po parketách. Dvere do spálne sa rozleteli. V tme som rozoznal zhrbenú ženskú postavu s morbidne dlhými rukami. Z hlavy jej odstávali chuchvalce bielych vlasov. Valili sa z nej vlny smradu. Bol starecký, mŕtvolný a cudzí.

Pomaly došla k posteli, robila malé, knísavé kroky. Nedíval som sa na ňu, vedel som, že je to Lysáková. Plakal som, nariekal, cítil, že myseľ sa mi rozbila ako krehká váza. Prichádzalo to cez jej oči. Vysielanie z cudzích svetov; cítil som ho, akoby som bol anténa, prijímač určený len na to.

Nebránil som sa, keď ma začala driapať. Ani keď mi rukou vnikla do útrov, čosi z nich vytrhla a vsunula mi to do úst. Zrútil som sa do bielej diery. Až ku zdroju vysielania. Bzučalo to, zúrila tam snehová búrka. Jej intenzita ma zbavila vedomia...

Ráno som vstal, umyl sa, obliekol a vyrazil do práce. Všetko sa zmenilo.

MARTIN KOCHLICA:

Divadlo

Tomuto žánru sa tuším nadáva polit-fiction. Nie je mi príliš blízky a ani mu úplne nerozumiem. Ale Martin Kochlica píše dobre a i keď jej občas strácam prehľad, myslím že vy ostatní by ste mali mať možnosť si túto poviedku prečítať.

Aneta Čižmáriková

Nastavil tvár studeným kvapkám a s neviditeľným úsmevom ich nechal stekať po pokožke. Mrholenie z tmavých oblakov podtrhovalo bezútešnosť štvrte, ktorou kráčal, jeho však upokojovalo a pomáhalo mu zabudnúť na namáhavý deň v práci a ešte namáhavejšie popoludnie doma. Teraz bol na ceste do starého mestského kultúrneho domu – dnes tam hralo poloamatérske divadlo jednu z jeho starších hier. Smutne si spomenul na časy, keď mal ešte hlavu plnú nápadov a nadšenia. Už niekoľko rokov nenapísal nič, o to viac sa tešil na dnešné predstavenie.

Hercov zo scény vyprevádzal príjemne znejúci aplauz, bol spokojný. Samému mu robilo problém pozerieť na javisko pohľadom nezainteresovaného človeka, takže potlesk neznámych ľudí ho napíňal hrdosťou. Uvedomil si, že kvôli takýmto okamihom sa oplatí popasovať sa so „skutočným“ životom.

Diváci sa začali trúsiť do salónika, kde ich čakalo občerstvenie. On ešte chvíľu sedel v prázdnej sále a pohľad spokojne vpijal do zatiahnutej opony. Keď vstal a začal sa obliekať do kabáta, doletel k nemu pôvabný hlas:

„Prepáčte, už odchádzate?“

Prekvapene sa otočil a zbadal peknú blondínku stojacu na začiatku hľadiska. Mala na sebe priliehavé šaty zvýrazňujúce jej atraktivnosť. Svetlé vlasy mala vyčesané, snáď aby pôsobi-

la prísnejšie a neprístupnejšie. Úsmev, ktorý jej momentálne zdobil tvár, však dodával zdanlivej nedostupnosti prekvapivú mäkkosť. Na tú vzdialenosť nedokázal odhadnúť jej vek, ale hneď vedel, že toto je žena, ktorá bude pripravovať mužov o rozum v každom veku.

„Ešte mám nejaké povinnosti,“ odpovedal, čo znelo v danej situácii omnoho prijateľnejšie ako „Doma ma čaká našťavaná manželka“. Zišiel po schodoch k neznámej.

„Škoda,“ zašvitorila a ponapravila si jemné okuliare, na ktorých si teraz všimol nenápadný, ale o to provokatívnejší nápis PLAYBOY. „To mi potom ten trik, že nemám s kým piť, asi nevíde...“

„Snáď niekedy nabudúce,“ počul vyjsť zo svojich úst.

„Tak príjemnú cestu.“

„Rád som vás spoznal...“

Pomaly kráčal k východu, pričom sa snažil pochopiť, čo sa práve odohralo. Dážď sa zahryzol do jeho oblečenia, ako by ho chcel vytrhnúť z nečakaného očarenia. Prichytil sa, že podvedome hľadá zámienku, prečo sa vrátiť na recepciu. Vedel však, že zajtra, keď sa prebudí vedľa svojej ženy, si bude gratulovať, ako situáciu skvelo zvládol. Už aby tu bol zajtrajšok...

Vďaka rokom odpracovaných pri policií dokázal zaregistrovať aj malé množstvo paralyzujúceho plynu v ovzduší. Okamžite sa skrčil a zvalil na zem, čím zabránil, aby dostal plný zásah omamnou látkou. Urobil niekoľko nešikovných kotrmelcov na mokrom asfalte, kým sa odvážil pohľadom nájsť útočníka.

Boli dvaja, ich tváre mu nič nehovorili. Menší z nich sa na neho vrhol s elektrickým obuškom v ruke. Zbraň fungovala znamenite.

Nepriateľ so šplechnutím spadol do mláky, hneď ako elektrický impulz preletel kožou jeho hlavy.

Zostávajúci útočník vôbec nechápal, ako sa jeho komplic ocitol na zemi. Opäť namieril sprej na muža pred ním. Stlačil rozstrekovač.

Tentoraz nestihol uhnúť a malé kvapalinové čiastočky sa s plnou silou zahryzli do jeho nervovej sústavy. Podlomili sa mu kolená, klesol k zemi. Rozmazaný svet mu zrazu rozdával úder z každej strany. Bol dezorientovaný a po každej zaznamenatej rane si želal cítiť definitívny pád jeho tela na chodník.

Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že už len bezvládne leží. Obaja zloději sa vytratili – rovnako ako jeho peňaženka a dva prstene.

Tackavo, prudko dýchajúc sa postavil na nohy. Srdce mu bilo od námahy ako zvon, telo protestovalo proti paralyzujúcej látke. Oprel sa o budovu a začal vracieť. Vždy nenávidel túto štvrť...

Pred veľkým zrkadlom v hale si upravil mokré vlasy – jeho tvár akoby zázrakom utržila len malé škrabance – premočený kabát zavesil na vešiak stojaci pri vchode do salóniku a vošiel dnu. Mladučká hosteska mu ponúkla pohár vína, ktorý s úsmevom prijal. Prešiel na druhú stranu miestnosti.

„Trochu som zmenil plány,“ oslovil peknú ženu.

•••

Domov prišiel neskoro v noci, po osprchovaní sa pritisol k teplému manželkinmu telu. Vedel, že žiadostivosť je najlepšia obrana proti akémukoľvek podozreniu. Po sexe a žiennej ľadovej otázke, že ktorá ho tak rozvášnila, sa nahnevane obliekol a odišiel na policajnú stanicu. Spať v kancelárii mu nerobilo problém.

Kolega na stálej službe na neho len chápavo kývol a otvoril zamrežovaný vchod.

Pohodlne sa zvalil do starého kresla, čo bol jediný kus nábytku, ktorý v asketicky zariadenej miestnosti vyvolával pocit ľudskosti. Kedysi patrilo náčelníkovi, keď ho však vyradili, doniesol si ho zo skladu sem. Vtedy ešte nevedel, ako často ho bude po nociach využívať.

Po dvoch hodinách spánku sa ozvalo búchanie na dvere.

Vulgarizmus prebodol nočného návštevníka.

„Nazdar,“ oslovil ho kolega zo zásahovej jednotky, ktorý jeho nadávku očividne považoval za pozdrav.

„Čo je?“ dolámame sa zviechal z kresla.

„Ďalší útok aktivistov, jedného sme chytili.“

„No a?“

„Potrebujeme ho vypočuť, a ty máš oprávnenie, nie?“

„Jasné,“ pretrel si oči a napil sa z minerálky stojacej na stole. Vedel, že vypočúvanie je potrebné urobiť čo najskôr po zadržaní, aby neskôr na súde obhajca nemohol napadnúť vyšetrovanie, kvôli tomu, že obvineného držali pod zámkom bez oficiálneho záznamu pridlho. Takto sa aspoň vyhnú podozreniam z vynútenia priznania.

Mladík nemal záznam, ale jeho meno už figurovalo v zozname potenciálnych ekoteroristov. Dlhé vlasy pozväzované do množstva malých vrkočov mu padali do očí, na tvári mal notoricky známy výraz mladíckej spurnosti a nezávislosti.

„Kurva,“ bolo prvé slovo, ktoré pred sotva dospelým chlapcom povedal. Pozeral do narýchlo zaznačeného zápisu z akcie. „Sedem mŕtvych... To ste už úplne zošaleli?“

„To sú pičoviny,“ povedal na oplátku zadržaný.

„Firma na spracovanie dreva...“ čítal v zázname „po domácky vyrobené výbušniny... škody presahujúce päť miliónov eur... Nič nové. Až na tých mŕtvych,“ pozrel do mladých očí presvitajúcich cez závoj vlasov.

„Ráno dostanete naše vyhlásenie,“ zaznelo pohrdavo.

„Bude lepšie, keď mi hneď povieš, čo sa stalo. Ráno môže byť neskoro.“

Ticho.

„Ja viem, že ľudí nezabývate, čo sa pokazilo? Kto velil akcii?“

Ticho.

Ďalšia hodina chlapcovho mlčania prerušovaná nezodpovedanými otázkami.

Chrlil jedno obvinenie za druhým, rozvíjal aj tie najmenej pravdepodobné teórie. Priznanie bolo často jediný dôkaz, o ktorý sa policajti mohli oprieť, takže sa automaticky snažil vypočúvaného čo najviac vystrašiť pred vyšetrovacou mašínou. Priznanie vždy zjednodušilo prácu všetkým, čo pracovali na prípade...

„Bolo to narafičené,“ prelomil svoje mlčanie zrazu mladík.

„Nieкто to odpáli skôr, ako bolo naplánované?“ reagoval okamžite.

„Všetko išlo podľa plánu – kontrolovaná explózia, boli sme pripravení volať hasičov... vtedy tam naletel ultramoderný vrtuľník a chlapíci v kombinézach začali vykladať telá... Obhorené mŕtvolky sa tam objavili až po výbuchu. Helikoptéra zmizla a objavila sa zásahovka...“

„Kurva,“ s povzdychom skonštatoval, keď chlapec skončil. Vedel, že o tomto jeho združení nepresvedčí ani len senzáciový bulvár. Vyčíňanie ekoteroristov bolo za posledný polrok hlavnou témou najčítanejších denníkov.

Skener sietnice odmietavo zapípal, dvere vedúce k boxom s mŕtvolami ostali zamknuté. Namrzene vystrčil do bezpečnostnej kamery prostredník a naoko ľahostajne odkračal k automatu s kávou. Zúčastnil sa množstva výsluchov, a kon-

špiračných teórií, s akou prišiel mladík, už počul neúrekom. Predsa mu však vrtalo hlavou, že sa to mohlo stať. On sám kedysi podporoval požiadavky ekologických aktivistov, ale dôvod, prečo mu chlapcova výpoveď behala po rozume, bol úplne iný. Plán, ktorý pred chvíľou počul, bol totiž dokonalý. Zastaviť ekoteroristov sa bezpečnostné zložky pokúšali už dlho. Hlavným problémom policajného neúspechu bol fakt, že aktivistov občania považovali za hrdinov – nikomu priamo neubližovali, ich akcie vždy len eliminovali niektorého zo znečisťovateľov. Nedávno však vzniklo združenie vytvorené majiteľmi menších zlikvidovaných firiem a ľudí, ktorí prišli o prácu. Pohľad na ekoextrémizmus sa začal obracať. Keď sa k tomu teraz pridajú zhorené telá, znechutené médiá roztrhajú a odsúdia všetky proekologické skupiny. Ekoteroristov tak zradia a rozbijú obyčajní ľudia, pričom polícia sa bude iba usmievať.

Začal uvažovať nad možnosťou, že podnet na vytvorenie združenia vlastníkov a zamestnancov poškodených firiem prišiel od samotných strážcov poriadku. Veď v spolku nebol ani jediný zástupca megakoncernov, ktoré v podstate najviac postihli útoky, takže u obyvateľstva nemal kto vyvolať negatívny postoj...

„Dúfam, že ti čajík chutí, lebo to je jediné, čo si tu dole môžeš vychutnať,“ arogantný hlas nenávisťne pohltil ticho panujúce na chodbe.

„To je kapučíno...“ rovnako slušne odzdravil a snažil sa nedať najavo hnus, ktorý pociťoval k prichádzajúcemu mužovi. Bohuš Melicher bol takmer dvojmetrový vyšetrovateľ, ktorý si najviac zo všetkého potrpel na svoj výzor a prestíž. Naleštené topánky a vyčesané vlasy sa mu leskli, z tváre mu sálala nadradenosť a pohrdanie okolitým svetom.

„Vypočutie podozrivého bolo jediné, čo sa od teba požadovalo.“

Nápoj z kávomatu mal príjemnú chuť, ale minimálne päť sekúnd zvažoval, že ho vychrstne mužovi pred ním do rozkroku vyžehlených nohavíc. Napokon však bez slova prešiel okolo neho a po schodoch sa začal vzdávať.

„Veď všetci vieme, že si bol kedysi jedným z nich!“ zakričal za ním Melicher.

On nekričal. Úplne potichu skonštatoval, že jeho kolega je „pojebanec“ a pokračoval v ceste.

Nevedel či ho k tomu vyprovokovala Melicherova odpornosť, alebo len vlastné spomienky, rozhodol sa však, že si z databázy vytiahne údaje o združení, kam patrila zatknutý mladík. Na server sa mu však nepodarilo ani len pripojiť. Všetko okolo ekoterorizmu prešlo do kompetencie novovzniknutej vyšetrovacej skupiny...

Už si ani nepamätal koľký raz dnes škaredo zahrešil, ale pridala do zoznamu ďalšie dve nadávky. Moc ho to neupokojilo, ale aspoň dal kolegom pohybujúcim sa v jeho okolí najavo, že dnes mu majú dať pokoj.

Spomenul si na manželku a ich nočnú hádku prebiehajúcu bez jeho verbálnej účasti. Keby ostal doma a vydržal ženino otravné obviňovanie, mohol mať pokoj a s mladým aktivistom by sa ani nestretol. Ale on odišiel. A teraz premýšľal nad tým, ako sa život mladého človeka zmení v jednom okamihu.

Keď ešte ako mladík chodil na stretnutia mimovládnych organizácií špecializovaných na boj proti znečisteniu, tiež sa zúčastnil jedného útoku. Síce nepriamo, ale bol zodpovedný za likvidáciu niekoľkých ťažiariských strojov. Odkiaľ sa ekoteroristi dozvedeli o bezpečnostnom systéme ťažbárskej spoločnosti, nikto nikdy nezistil, ale jeho to o niekoľko rokov stálo množstvo úsilia a stresu, kým zahladil všetky stopy vedúce k jeho mladíckej nerozvážnosti. Až vtedy si uvedomil, ako

mu záleží na jeho pohodlnom živote, ktorý si vybudoval.

Cestou domov sa zastavil v potravinách nakúpiť – vedel, že takto dá žene o zámienku menej, aby zúrila na jeho „sebecosť a bezohľadnosť“.

Späť do auta nenastúpil. Nákup sa rozsypal po chodníku. Krv z rozbitého nosa pokropila kapotu. Traja neznámi muži ho vtisli do pristaveného vozidla.

•••

„Predpokladám, že viete, kto sme,“ muž s bielymi vlasmi ho prebodával pohľadom ako aj namierenou zbraňou.

„Z mestského spevokolu zrejme nebudete...“ uškrnul sa nasilu.

„Vypočúvali ste nášho kolegu, takže viete, akú budú na nás našli.“

„Viem len tolko, že po vašej poslednej akcii zostalo sedem mŕtvol.“

„Toto je vážna vec. Potrebujeme očistiť naše meno!“

„Čo tak skúsiť čistiareň?“ nedokázal odolať.

Úder od druhého aktivistu prišiel okamžite.

„Čo odo mňa chcete?“ bolestivo si držal ucho, kam ho zasiahol útočníkov lakeť.

„Musíme dostať mladého von, a potrebujeme tvoju pomoc.“

„Jasné, chlapci, tu niekde vo vrecku mám kľúč od jeho cely...“

Tentoraz úder stihol vykryť.

„Nežartujeme. Ide tu o ľudský život. Polož si sám otázku, či dokážeš žiť s pocitom, že umrel nevinný. A to si píš, že na chlapca sa budú snažiť hodiť zabitie všetkých siedmich...“

Určite túžiš potom, aby si o ničom nevedel, ale ty to vieš, a podľa toho sa budeš musieť rozhodnúť. A ak odsúdia je-

ho, pôjde všetko, čo sme sa snažili svetu povedať do hája. Pouvažuj, kde sú hranice tvojej ľudskosti...“

Miera neprirodzenej patetickosti jeho spoločníka ho takmer pripravila o dych.

„Pozrite, už mám svoj vek, svoj život,“ pokúsil sa o sentimentálnosť. „Navykol som si na určitý štandard. Nemôžete odo mňa chcieť, aby som zrazu rozkopal svoj svet...“

„Štandard...“ pohrdavo zatiahol bielovlasý, „mladý ani nedostane šancu, aby si vytvoril svoj vlastný...“

„Nemám právomoc zasahovať do tohto prípadu...“ Už ho to prestávalo baviť. Vlastne ho to baviť ani nezačalo... On sám sa o seba dokázal postarať len tak-tak a nemienil riskovať, že v práci opäť začnú preverovať jeho dôveryhodnosť. Tentoraz by jeho manželstvo určite nevydržalo ten tlak.

Keby nebol šofér rozptýlený rozhovorom na zadnom sedadle, mohol dupnúť na plyn, a tak sa vyhnúť zrážke s modrou dodávkou.

Veľké auto z boku vrazilo do osobného vozidla, čo zapríčini-
nilo, že zišlo z cesty a zapichlo sa do priekopy.

Neznámy muž so zbraňou v ruke vystúpili z modrého automobilu a skočil do rigolu, kde nekompromisne zneškodnil šoféra aj jeho dvoch kolegov. Posledného vytiahol z priekopy na cestu a prekvapivo slušne ho vyzval, aby nastúpil do dodávky.

„To si zo mňa robíte riť...“ nadvihol ľavé obočie.

Ozbrojenec nepohol ani brvou.

Bočné dvere sa odsunuli, v otvore sa objavila ženská postava. „Povedal predsa prosím,“ usmiala sa. Svetlé vlasy mala dnes rozpustené.

•••

„Vyzleč sa, určite máš v oblečení lokalizátor,“ povedala, hneď ako sa dvere zabuchli a auto sa pohlo. „Je tu rušička

signálu, ale musíme byť opatrní. A napokon, viem, že nie si hanblivý..." hodila na jedno zo sedadiel balíček, kde boli nové šaty.

Niečo v jej hlase ho prinútilo, aby sa bez slova prezliekol. Bez komentára prebiehalo aj vyhodenie jeho vecí von na vozku.

Pozoroval blondínu sediacu oproti nemu – zrazu sa pohrávala s malinkou pištoľou. Nepatrnosť smrtiacej zbrane paradoxne korešpondovala s ľadovosťou a atraktivnosťou jej majiteľky. Pod váhou očakávania sa mu však už žena ani zďaleka nezdala taká príťažlivá ako onej noci... Mimovoľne ho napadlo, že keby bol v komikse, v jeho bubline by sa momentálne zjavili tri otázniky. Ona sa však s vysvetľovaním nikam neponáhľala a pohľad upierala cez okienko spájajúce prednú a zadnú časť dodávky.

„Čo to má znamenať?“ nevydržal nakoniec.

Nebadane sa usmiala nad svojím malým víťazstvom. „Sledovali sme ťa a videli sme ako ťa policajti vyzdvihli pred obchodom..."

„Policajti?“ úplne zabudol, že sa najprv chcel spýtať, prečo ho sledovali.

„Boli to Melicherovi ľudia. Melicher nie je hlúpy, pochopil, že aktivisti budú kontaktovať človeka, ktorý vypočúval ich mladého stúpenca. Potrebujú ho dostať von skôr, ako ho policajti nadopujú, alebo inak z neho vytlčú údaje o jeho združení. Preto ti Mlicherovi muži dali vysieláč, aby si ich dovedol k nim.“

„Vždy som vedel, že je to idiot. Ako si môže myslieť, že ma aktivisti kontaktujú priamo? Pri jeho zaslepenosti vlastným úspechom si určite myslí, že ma rovno osloví ich vodca a on ho tak ľahko chytí..." Ale prečo to divadlo? Mal predsa mnoho iných príležitostí, ako mi pripnúť lokalizátor. Načo posielal svojich ľudí, aby sa vydávali za aktivistov a tlačili

mi do hlavy nezmysli o zodpovednosti? Tá sviňa! Dostať sa prostredníctvom mňa k ekoteroristom, bola jedna vec, ale on mohol dostať dve muchy jednou ranou. Poslal na mňa svoju jednotku, aby sa ma pokúsili naverbovať k aktivistom. Okrem nich by tak dostal aj mňa...

„Nie je to až taký zlý plán,“ vytrhla ho z úvah. „Keby sme nevyhodili tvoje oblečenie, už by nás možno mali,“ z malej fľaštičky si naliala do pohára tonic. Jeho neponúkla.

Ani by nechcel. Uvažoval, aká je pravdepodobnosť, že šéfka ekoextrémistov sa sním bude voziť v aute? Vtedy mu začalo dochádzať, že aj ich prvé stretnutie po predstavení nemusela byť vôbec náhoda. Už vtedy sa pripravovala na to, že ho bude potrebovať... Žeby aj to večerné prepadnutie zlodejmi s paralyzátorom bolo fingované?

„Ale... Vtedy v divadle si predsa ešte nemohla vedieť, že mladého chytia a vy ho budete potrebovať dostať von.“

Zavlnenie jej pier mu tentoraz prišlo vzrušujúce. „Možno by bolo pre teba jednoduchšie keby som povedala, že to bolo všetko narafičené. Snáď by si sa pred manželkou cítil menej vinný, ale odpoveď je oveľa jednoduchšia. Páčil si sa mi.“

Neveril jej. Napadlo ho, že naozaj len preto, aby uľavil svojmu svedomiu, ale bol pevne rozhodnutý, že to celé bola naplánovaná hra a že sa chceli zabezpečiť dopredu, a mať tak potenciálnu spojku na polícii.

„Už si s nami spolupracoval, takže vieš ako to u nás chodí,“ nadhodila zvláštnym tónom. „Nemusím ti snáď vysvetľovať, čo všetko máme v rukách.“

Nemusela, vedel, že okrem nevery sú určite pripravení vytiahnuť aj staré dôkazy z útoku na ťažiarске stroje. Už len mlčal a premýšľal, čo bude ich prvá požiadavka. Zaručene dostať mladíka von. Potom získať prístup k databáze, kde sa zálohujú informácie o ekoteroristických útokoch. Neprekvapilo by ho, keby od neho chceli umiestenie bomby priamo v budove

policaijného veliteľstva. Z „neškodných“ útočníkov na znečisťujúce firmy sa stávajú teroristi v pravom slova zmysle... Prišlo mu nevoľno. Sám sa čudoval, že tak neskoro...

„Musíme odstrániť Melichera,“ jej tón hlasu sa vôbec nezmenil. „Je hrozbou pre nás ako aj pre teba. Podrobnejšie inštrukcie ti pošleme.“

Ešte ráno uvažoval nad tým, ako sa osud mladého človeka zmení, kvôli zlému rozhodnutiu... On už nebol mladý, ale vedel, že teraz sa jeho život pretvorí rapidne. Presne ten život, o ktorom hovoril, že si naňho zvykol. Že je to jeho štandard... Nebolo to prvý krát, čo podviedol svoju ženu a ich manželstvo určite nebolo ukázkové. Ale bolo... Mal niečo, čo jeho životu dávalo ilúziu normálnosti a správnosti. Keď bolo najhoršie, mohol si aspoň povedať, že je len jedným z miliónov podobných, ktorí prežívajú v tomto hnusnom svete. A všetci si vyberajú najjednoduchšiu cestu. Každý dúfa, že pri svojej nenápadnosti nebude zahnaný do kúta...

Stačil jeden silný úder a malú zbraň zovrel v ruke s takou istotou, akoby tam patrila odjakživa. Prst stlačil spúšť s presvedčením jedinej možnosti úniku. Priestor auta zaplnil pach pušného prachu. Donedávna krásna tvár bola znetvorená malým otvorom priamo uprostred. Čalúnenie za blondínou zafarbili krvavé kúsky mozgového tkaniva.

Muž na sedadle spolujazdca nestihol cez okienko namieriť. Dve guľky ho prevrtali a krčami zmietané telo sa zvalilo priamo na vodiča. Výstrel z mŕtveho zbrane zasiahol šoférove črevá, auto vyletelo z cesty a po niekoľkých kotrmelcoch ostalo ležať na streche.

•••

S námahou liezol z dokrčeného vozidla. Predpokladal, že dopravná polícia spolu s Melicherovými ľuďmi sa objaví čo

nevidieť. Vlastne nepredpokladal, dúfal. Nemohol sa dočkať, kedy prídu a urobia záznam z akcie. Zápis o tom ako dostal ženu stojacu vo vedení ekoteroristov, ako odolal ponuke spolupracovať s nepriateľom, že riskoval svoj život, svoju kariéru... Všetko preto, aby splnil úlohu ochrancu poriadku... a že vlastne je hrdina.

Unavene sa zvalil do mokrej trávy a nastavil tvár dažďu. Spomenul si na mladíka, ktorého vypočúval – na jeho spurnosť a presvedčenie, že zmení svet. Ešte ráno uvažoval nad tým, ako mu pomôže, teraz už takto rozmýšľať nevládal. Ležanie na zmáčanej pôde ho neuveriteľne upokojovalo. Napadlo ho, že by sa mal začať smiať. Potom sa rozplakal.

MARIÁN KUBICKO:

Na démonov démon

Každý z nás občas potrebuje vypnúť od každodenných starostí a vtedy prichádza čas na síce predvídateľnú, ale príjemne oddychovú literatúru. Presne taká je aj táto poviedka. Nie príliš zvláštna ani dokonalá, ale milá, láskavá, vtipná i dobrodružná – jedným slovom zábavná. Mala som voči nej len minimum výhrad a tak ako som na začiatku pochybovačne čakala, či ma niečím prekvapí, tak som na konci spokojne konštatovala, že originalita mi vlastne ani nechýbala. Zato oddýchla som si výborne :-)

Aneta Čižmáriková

Zvony!

Začul krik, zvuk zvonov a zastavil sa mu dych.

Zvony!

Tep sa mu okamžite zvýšil.

Je ďaleko od dediny, zatúlal sa nechtiac do lesa.

Zvony.

„Zvonýýýý!“ zreal, aby to začuli aj ostatní, ak sa tiež náhodou zatúlali do neďalekého lesa.

Útek.

Vie, že to nestihne. Je ďaleko.

V dedine je frmol. Každý hľadá čo najlepšiu skrýšu.

Počuje krik, rev, plač malých detí a dupotanie nôh jeho vrstovníkov.

Vie, že je ďaleko, že to nestihne.

Škriatkovia majú malé nohy a nešťastne veľké oblečenie na sebe.

Beží. Beží ako o život. Len pár metrov – možno sto, dvesto a bude na okraji dediny.

Má šancu?

Zvony sa rozzvonili silnejšie a zrazu prestali. Na krátku chvíľu všetko stíchlo.

Zrazu ... rev.

Hrozný, vražedný rev sa ozval tesne za ním a potom zúfalý krik v dedine. Všimol si, že kričí aj on sám.

Už sú tu.

Nestihne to.

Nohou zavadil o svoje dlhé nohavice a spadol.

Zakľial.

Kto to kedy vymyslel, nosiť dlhé teplé oblečenie a špinavé čiapočky na hlavách.

Spadol a tvárou sa zaboril do teplého bahna. V nose zacítil vôňu trávy. Voňala rosou a šťastím. On sa však chvel a cítil, že šťastie dnes mať nebude.

Prichádzajú totiž démoni.

Má ich za sebou, asi aj zľava.

Mal by utekať napravo. Mal by vstať a rozbehnúť sa čo najďalej od revu a démonov. Vstáva, znova sa ale rozbehne k dedine. Len tam sa môže zachrániť.

Ďalší rev a ďalší krik. To však tentokrát nebol on. Nieкто bežal ešte za ním, nieкто z jeho druhu. On sa však radšej neobráti. Prepletá malými nôžkami, potkýňa sa o padnuté kónare, chodidlá sa mu šmýkajú na vlhkých kameňoch.

Chce ujstť.

Ujstť z tejto hrôzy.

Krik za ním sa vzdaluje, v dedine je ticho. Mŕtvolné ticho.

Musí ujstť.

Zrazu pred ním vyšľahne plameň. Červené jazyky sa dali do pozoru a zahatili mu cestu. Sú vysoké. Dva, trikrát väčšie než on. A pália. Horúčava v blízkosti ohnivej steny je neznesiteľná. On ju však necíti. Má strach. Hrozný strach.

Prichádza to.

To.

Cez dym a oheň, ktorý horí naľavo sa približuje bytosť. Je vyšší a mohutnejší než človek. Chrbát, ruky má pokryté hne-

dou srstou, brucho a nohy sú pokryté šupinami. Sivými hadími šupinami. Na hlave má zlovestný hrubý a dlhý zobák, nad ktorým svietia veľké mŕtve oči. Roztvára svoju náruč, na rukách sa mu zjavujú dlhé ohnuté pazúry.

A škriatok sa pozerá. Pozerá sa do démonovej tváre, na pazúry, ktoré ho čochvíľa prebodnú, pozerá sa na svoju smrť.

Doprava! Doprava! Hovorí mu jeho myseľ, no sám si uvedomuje, že to nie je možné. Tam, za stromami sú určite skrytí ďalší. Ďalší démoni, ktorí si robia záľusť na jeho dušu.

A on je k nim tak blízko!

Oheň horí, plamene necíti. Možno ani démonov smrtiaci stisk bolieť nebude.

Stačí mu vykročiť dopredu.

Rozhodol sa.

Nad dedinkou ešte stále sála dym zo zapálených polí.

Je pár hodín po útoku.

Malé bytosti sa však naďalej trasú strachom, ukrytí pod schodami, v pivniciach, zalezení v kurínoch, či vo vyhasnutých peciach.

Ešte pred pár hodinami sa každý tešil zo slnečného dňa, z čerstvých jahôd natrhaných na okraji lesa a teraz tíško vzlykajú vo svojich úkrytoch. Koľký krát? Tretí, piaty? Desiaty? Koľkokrát už démoni zaútočili a niekoho zobrali na onen svet? Kto to bude dnes?

„Haló! Haló!“ začuli škriatkovia jedného zo svojich, ktorého nie nadarmo volali Odvážlivec.

„Haló, haló! Všetci sa stretieme pri veľkom stĺpe. Hneď!“ vyhukoval Odvážlivec na všetky svetové strany.

On vôbec nebol špinavý, umazaný ako väčšina škriatkov. Lebo sa nebál a pred zlom sa neschoval, asi vybehol počas útoku na najvyššiu strechu a odtiaľ nadával démonom do psích materí ako to urobil minule. Jednoducho bol odvážny.

„Stretli sme sa tu, aby sme zistili kto chýba.“ smutným pohľadom si premeral do kruhu nastúpených škriatkov Starosta. Bol chudý, najvyšší, najstarší a ak sa to dá povedať, tak aj najbradatejší zo všetkých. Nosil bradu až po zem, kvôli čomu si mohol nárokovať miesto starostu škriatkovskej dediny.

„Sýkorka je preč!“ povedal sa ktosi.

„Nie! Je v komíne.“ ozval sa smiech „Zasekol sa tam a teraz ho Silák aj s Lenivcom vyťahujú.“

Smiech veselo zosilnel. Nikto si totižto Lenivca nevedel predstaviť pri práci, nie to ešte pri vyslobodzovaní tlstého a najmä prdiaceho Sýkorku. Chudák Silák, musel sa s ním mordovať sám.

„A Jahôdka? Nevrátila sa z lesa.“

Každý z prítomných si spomenul na Jahôdku, útlu dievčinu – škriatka, ktorá vždy vedela nájsť najväčšie a najkrajšie jahody v neďalekom lese.

„Nevrátila, chytili ju!“ ozval sa piskľavý hlas.

„A Bežko?“ položil otázku niekto ďalší.

„To som predsa ja!“ znova sa ozval piskľavý hlas.

Všetci sa obrátili smerom k piskľošovi.

Stál pri nich. Spodok nohavíc mal zhorený, z rukávov sa mu ešte stále dymilo, čapica bola kdesi fuč, aj blondé vlasy mal obhorené. Tvár mal zafúľanú od sadzí a hliny. „Čo je?“ obzrel sa po pohľadoch ostatných „Prebehol som cez oheň.“

Zbadali jeho zhorené topánočky.

„Váv!“ zborovo skríkli.

Bežko. To meno si naozaj zaslúži.

„Takže len Jahôdka?“ pokýval hlavou Starosta.

„A Záhradník. Videl som, ako ho traja démoni obklúčili.“ začuli Odvážlivca.

„Tak, čo teraz?“ bol to Bežko, ktorý vyslovil túto vetu.

Bol to vždy on, kto týmto spôsobom ukončoval takéto nepríjemné stretnutia.

„Tak teraz musíme porozmýšľať.“ riekol Starosta a sadol si do stredu kruhu.

A ostatní škriatkovia ho nasledovali. Sadli si tiež.

„Aglaja, prestaň! Keď ti poviem, že letíme na sever, tak letíme na sever!“

Oblohu preťal rev dospelej wyverny, ktorá nechotne prijíma rozkazy svojho pána. Wyverna alebo aj hviezdny drak, ako ho volali ľudia. Podľa legiend, keď plakali hviezdy a ich slzy dopadali na zem, títo draci vyleteli hore do výšav a osúšali hviezdám tváre.

Hviezdny draci patria medzi najmenších drakov. Nechrliá oheň ako draci červení, ani chlad ako snežní draci. Netúžia po pokladoch, ani z nich nesála zlo ako z čiernych drakov, ktorých splodila sama temnota. Wyverny sú draci slobody. Sú nezávislí, no ako jediný necítia nenávisť k iným bytostiam. Možno aj preto si ich elfovia obľúbili a v minulosti sa na nich prehánali po oblohe.

Bolo to už dávno. A teraz je Khumaar jediný, ktorý sa na to odhodlal.

Khumaar, mladý temný elf z Thóirónu, stojí v pletenom koši pevne pripevnenom na dračom chrbte a snaží sa prinútiť tvora aby letel tým smerom, ktorým chce on.

Je však mladý. Príliš mladý na to, aby dokázal myslou ovládať wyvernu, kráľovnú neba, ktorá už dobrých pár desaťročí brázdila oblohu tejto zabudnutej krajiny.

Aglaja – mocný a hrdý hviezdny drak – samica, navyše s viac než dvadsiatkou mláďat schovanýchmi kdesi neďaleko vo svojom brlohu.

„Otec vedel, čo robí, keď mi ťa daroval.“ pomyslel si Khumaar „S tebou sa ďaleko nedostanem.“

Stál v koši a nedal na seba znať, že mu je zima. Vysoký, štíhly, so širokými ramenami a snedou pleťou. Typ doko-

nalého vznešeného elfa žijúceho hlboko v podzemí pod Smaragdovou horou. Len ten bledý prameň vlasov, ktorý si odfarbil, bolo jeho malým protestom proti tradíciám temných.

Jeho otcovi sa to nepáčilo. Vraj je to vzbura proti konvenciám, voči ich hrdosti. Každý temný elf musí mať vlasy čierne ako symbol podzemia, kde žijú a tým sa odlišujú od tej bledej chamrade na povrchu.

Svoj svetlý pramienok vlasov si však uchránil. Ako aj svoju túžbu spoznať svet.

Teraz však už vie, prečo mu otec daroval Aglaju. To aby sa ďaleko od domova nedostal.

„Potrebujeme nové oblečenie. Toto terazšie je... je jednoducho nepraktické.“ postavil sa po veľmi dlhom sedení Bežko a vyslovil svoju požiadavku. Bolo to skôr z potreby postaviť sa a rukami si počúvať stuhnutý zadok ako niečo múdre povedať. Boli to prvé slová po vyše hodine mlčania premýšľajúcich škriatkov. Bolo to niečo, čo Bežko sám vymyslel a mohlo im to pomôcť. Veď sa potkol o vlastné nohavice! Koľkí sa ešte môžu potknúť o svoje vlastné oblečenie, koľkým sa môže rukáv zachytiť o konár, keď ich budú naháňať zlé bytosti!

Pozrel sa okolo seba a zbadal udivené pohľady ostatných. Vedel, že to neprejde. Škriatkovia mali svoje šatstvo veľmi radi.

„Potrebujeme nové oblečenie a basta!“ dupol si nohou, no keď sa znova pozrel do očí ostatným, vedel, že nepochodil. Nepochopili to.

Začalo sa ďalšie dlhé premýšľanie.

Niektorí premýšľali vážne. Boli to zväčša tí, čo už mali bradu a teraz si ju namotávali na ukazovák. V ich hlavách sa práve rodili nápady, ako predísť útokom démonov, ako ich poraziť, ako pred nimi ujsť. Iní „premýšľali“ veselo. Tí brady

nemali, preto sa škrabali za ušami, mačkali si čapice, prípadne sa ani netvárili, že premýšľajú. Tých bola väčšina. A ak aj náhodou nad niečím uvažovali, tak nad tým, čo budú robiť, keď sa toto veľké posedenie skončí.

„Potrebujeme pomoc!“ postavil sa dlhobradý škriatok. Volali ho Vyvolávač. Vraj kedysi dávno ukradol nejakému veľkému čarodejovi magickú knihu a pomocou nej vyvolal dážd, keď bolo obrovské sucho. Vraj.

„Pomoc?“ nechápali iní.

„Klin sa klinom vybíja,“ začal Vyvolávač „zlo sa zlom ničí. Na démonov démon.“

„Čože?“ ozvali sa zborovo škriatkovia.

„Čože?!“ piskľavý hlas Bežka bol neveriteľný.

„Vraj si máme na pomoc zavolať démona.“ vysvetlil spon-tánne Silák

„Čože?!“ ozvali sa iní.

„Nie zavolať. Vyvolať! V mojej knihe sa píše ako vyvolať démona. Privoláme ho z iných sfér a pošleme ho bojovať proti našim nepriateľom.“

„Čože?!“

„Aglaja! Myslím to vážne. Na sever!“ nedal na sebe znať neistotu Khumaar

To už leteli nad oblakmi. Slnko štekľilo svojimi lúčmi elfovu tvár a jeho dlhé uši a on sa cítil príjemne. Ešte nikdy necítil slnečné lúče tak intenzívne ako teraz. Bol možno najneskúsenejší a určite najmladší zo svojho rodu, no vedel, že práve v tejto chvíli našiel svoj životný cieľ. Vyniesť všetkých svojich blízkych z podzemia a ukázať im, aký je nádherný pozemský svet. Koľko farieb a vôní je tu na povrchu, koľko krás. A oni tak uväznení vo svojich tradíciách tak kdesi hlboko dole ...

Vraj sa temní utiahli do svojho podsvetia, keď prišli ľudia a začali svet, ich výtvor, ničť.

Čo zničili?

Veď aj tie oblaky sú také nádherné ...

„Aglaja, nieeee!“

Hviezdny drak vystihol, že sa pán myšlienkami odtrhol od neho a ihneď využil situáciu. Prudko zabočil a pustil sa strmo nadol.

„Na sever! Na sever!“ zvrieskol na ňu Khumaar, no cítil, že tentoraz nad ním vyhrala. Ale konečne zistil aj to, že na ovládnutie tvora netreba slová. Stačí na to myslieť. Stačia myšlienky.

Len práve nevedel aké.

•••

„Potrebujeme krv temnej bytosti, živú vodu mladíkov, popol mŕtveho tvora a živý kameň lietajúcej bytosti.“

To už stál Vyvolávač pred svojím domcom a vážne hľadel do veľkej kožou obtiahnutej knihy.

„Hmm.“ prikývol ktosi

„Iba to?“ opýtal sa ktosi iný. Nevedeli presne kto to bol, to nebolo dôležité, no podľa hlasu by sa dalo rýchlo zistiť, že to bol najskôr Bežko.

„A vieš to iste?“ to bol Starosta „Ja len ... len či si to správne prečítal.“

„Či vieš čítať ľudské písmo?“ doplnil ho Silák „A či mu rozumieš?“

„Rozumiem“ odfrkol nahnevane Vyvolávač „Tu je písané, že potrebujeme krv temnej bytosti, živú vodu mladíkov, popol živej mŕtveho lietajúceho tvora a živý kameň mŕtvej bytosti.“

„A .. a .. nehovoril si opačne?“

„Opačne?“ to už vážne nahnevalo Vyvolávača.

„Opačne!“ zopakoval to Silák „Hovoril si – popol mŕtveho tvora a živý kameň lietajúcej bytosti a potom si zasa povedal popol živej mŕtveho lietajúceho tvora a živý kameň mŕtvej bytosti. Tak čo je správne?“

Starý škriatok sa nafúkol až očervenel, chvíľu nevravel nič a až keď zistil, že každý, úplne každý sa naňho pozerá, tak len mávol rukou a znova prehovoril: „Živý kameň lietajúcej bytosti som povedal. Všetko sa to má prevariť, zmiešať v medenom kotli a vyliat' tú zmes na zem. Po prečítaní zaklínadla sa zjaví Beregol.!

„Be-re-gol!“ zhíkli všetci aj keď to meno jakživ nepočuli.

„A čítať viem, však nie som hlúpy.“ odvrátil Vyvolávač pohľad od ostatných a začal čítať zo svojej veľkej knihy.

Tým ich úplne dostal.

Uverili mu.

A on veril, že má pravdu.

„Tak poďte zháňať tie ingrediencie“ kývol nezaujato na ostatných Odvážlivec.

•••

„Tak toto je krv temnej bytosti?!“ jedným okom sa pozrel na tmavočervenú tekutinu v pekne zdobenej fľaške.

„Hmm.“ s úsmevom prikývol Smejko žmoliac si pritom svoje malé prstíky.

Vyvolávač otvoril fľašku. Nezdala sa mu. Ani nie desať minút a jeho škriatkovia našli všetky ingrediencie? To je nemožné.

Pričuchol k hrdlu fľaše. Potom strčil ukazovák do nej. Na končeku prsta mu zostala červená tekutina. Oblizol ju

„Sirup“ riekol.

„Hmm,“ prikývol Smejko „malinový.“

„Čo chceš?“ zamiešal sa do toho Odvážlivec. „Žiadnu krv temnej bytosti nemáme. Vari chceš, aby sme si pustili žilou my?“

„Dobre, dobre. Ale bez nej to nepôjde“

„Pôjde. Musí!“ presviedčal Odvážlivec „Sám si tvrdil, že tie ingrediencie nemusia byť úplne pravé.“

„Hmm.“ prikývol Smejko a pritom sa zahanbene usmieval.

„Veď aj dážd, keď si vyvolával. Odkiaľ by sme vzali hadie uši? Sám si vtedy povedal, že jašteričí chvostík musí stačiť. Zapršalo, nie? A teraz musí postačiť malinový sirup.“

„A čo živá voda mladíkov?“

„Alkohol.“ pridal Silák „Veď, čo pijú mladíci, aby ukázali, akí sú živí? Pálenku. Zo sliviek!“

„Popol mŕtveho tvora by mal byť správny.“ potvrdil Odvážlivec „Bežko našiel na spálenom poli zhoreného červíka. Aspoň si každý myslí, že to bol červík.“

Do zvráskavených rúk starého škriatka položil Bežko akúsi čiernu guču.

„A živá skala lietajúcej bytosti?“ vyschlo Vyvolávačovi v hrdle, keď si pomyslel, čo všetko môže byť touto vecou.

„Vajíčko!“ usmial sa znova Smejko, „Moja kurička dnes pobede jedno zniesla. Možno od strachu z démonov“

„To už vážne musí byť ono. Veď čo iné by to mohlo byť?“

Po dlhej chvíli, možno až veľmi dlhej, nakoľko viacerí škriatkovia sa kvôli nude vzdialili, sa Vyvolávač neochotne, no predsa pobral k medenému kotlu a začal s prípravami.

Slnko už pomaly zapadalo, bolo červené a veľké. Červené ako plamene, cez ktoré Bežko prebehol aby si zachránil život.

Len on a Starosta ostali pri Vyvolávačovi. Ostatní odišli.

Bežko nie. Nemal kam ísť. Býval s Vyvolávačom. Bol to jeho otec.

Starosta si sadol, žmolil si v prstoch svoju hustú sivú bradu a premýšľal. Bežko nemal tušenia o čom. Nikto nikdy nevedel, čo Starostovi v hlave prebieha. A potom príde s nápadom, ktorý ohromí každého. Ako napríklad postaviť strážne veže a zvonice, aby mohli hlásiť poplach, keď démoni prídu.

Už ani nevie, kedy prvýkrát prišli. A už vôbec nevie prečo.. Prečo ich malá osada je postihnutá takouto krutou kliatbou.

Zjavujú sa nečakane. Všetko začne horieť a oni unesú pár jeho priateľov.

Prečo?!

To trápilo Bežka.

Odhodlane sa pozrel na Vyvolávača. Je to jeho otec. A on mu verí. Démon na démonov. Bude to fungovať? Určite!

•••

Trasú sa mu ruky. Žije už veľa rokov, no aby niekto dokázal vyvolať démona, tak o tom ani nechyroval. Nikdy nevidel žiadneho človeka, čarodeja, ktorý by to dokázal. Nikdy.

A teraz on, malý škriatok vo vyťahanom oblečení obkolesený ostatnými, vylieva na zem červenkastotmavú tekutinu a trasú sa mu ruky. Snaží sa o niečo, o čom ani nemá potuchy, ako sa to vlastne robí. A už vôbec nie, ako to dopadne.

Prvé kvapky tekutiny dopadli na špinavú zem.

Škriatkovia – plešatí aj tí s bujnou hrivou, bradatí aj bez brady, všetci do jedného držiac svoje umastené čiapočky sa pozerali, čo sa udeje.

Nestalo sa nič.

Vyvolávač znova otočil fľašku hrdlom nadol a celý obsah sa vylial na suchú zem.

„Hú!“ zaznelo zborovo a všetci okolostojaci urobili bezpečný krok vzad.

Nič.

Nestalo sa nič.

„A ... a teraz,“ Vyvolávač zistil, že sa mu už netrasú len ruky ale aj hlas „teraz prečítam to zaklínadlo. Dobre?“

Lenže všetci mlčali. Smejkovali sa štikúvalo.

„Tak a ...“ sadol si na zem, pričom otvoril svoju veľkú knihu „a teraz už budem čítať.“

Väčšina spravila ďalší krok vzad.

Menšina, možno ich bolo aj viac, radšej utiekla z námestia do svojich príbytkov, schovať sa do postele či pod ňu.

Bežko ale zostal. On vytrvá pri svojom otcovi.

„Už čítam.“ namieril prst na prvé písmenká zložitého zaklínadla a začal pomaly slabikovať.

•••

„Aglaja, nie!“ Khumaar znova strácal kontrolu nad tvorom.

Letí nízko. Príliš nízko. Brucho si Aglaja štekľí o vrcholky veľkých smrekov a Khumaar začína mať strach, že to tentoraz nedopadne dobre.

Drak však vie svoje. Smeje sa. Mladý elf cíti, že sa smeje. Vysmieva sa mu. Jeho strachu.

„Prestaň! Vyleť vyššie!“ skríkne vo svojom jazyku, no hviezdny drak nepočúva.

Tu je čistinka.

Akási lúka, alebo políčko. Nevie presne. Je zhorené.

„Čo to robíš?“ neskoro pochopil elf Aglajin úmysel.

Aglaja spravila vývrtku a už letí dolu chrptom.

A Khumaar?

Padá.

•••

Nad ich malými hlavami sa zjavil veľký čierny tieň. Bolo to v okamihu, keď Vyvolávač dokončil čítanie posledného riadku.

Začuli výkrik. Potom začuli krik svoj vlastný, to ako sa s hrôzou rozutekali na všetky možné strany. Červenú guľu zapadajúceho slnka zakryl obrovský tieň letiaceho tvora.

„Áááááá!“ revali všetci a utekali sa skryť.

Najbližšie to mal Bežko s otcom, no ktosi hlúpy podkopol trojnožku veľkého medeného hrnca a ten im teraz zatarasil cestu k dverám.

„Áááááá!“ kričalo čosi padajúce z výšky.

A potom sa ozvalo slabé zadunenie. Škriatkom to pripadalo, ako keď padne vrece plné pšenice z povaly. Vreca to však naozaj nebolo.

Posledný dvaja škriatkovia, teda Bežko a Vyvolávač si aspoň ľahli bruchom na zem schovávajúc si hlavu do dlaní.

Buch!

A bolo to dole.

Chvíľu trvalo, než sa rozvírený prach, ktorý sa zdvihol útokom škriatkov a pádom tvora usadil.

Nastalo ticho.

Mŕtve ticho. Ani šumenie stromov, zvuk hmyzu, spev vtákov či neohrabané zvuky malých škriatkov nebolo počuť. Ticho. Ticho ako v hrobe.

„Ty si démon?“ štuchol Odvážlivec do veľkej bytosti ležiacej na mokrej hline pred ním.

•••

„Odmietam byť démonom! Odmietam byť akýmsi záchrancom vašej osady!“ nahnevane sa rozhovoril Khumaar.

Bol rozčarovaný. Aglaja ho prekabátila, ušla a teraz je už niekde vo svojom brlohu aj s mláďatami. A on – s piatimužíkmi poskakujúcimi okolo neho a hučiacimi naňho, že on je akýsi ich vyvolený, že on porazí akési ozruty, on je vyvolaným démonom, ktorý ich zachráni. Kebyže sa aspoň neprekrikujú! Bolí ho hlava.

Démon. Títo maličkí si myslia, že v každom lese, za každým stromom sa skrýva démon. A to nie jeden! Oni ani nevedia, aké je to ťažké vyvolať takú bytosť, ovládnuť ju. Vôbec nechápu, že démoni nežijú v lesoch a hltajú na raňajky raráškov. Sú to bytosti astrálne. Žijúce v iných sférach.

„A majú obrovský zobák a veľké sklenené oči.“ Neustále pri ňom mrmlal ten s tou najväčšou bradou.

„A pazúry. Joj, aké veľké pazúry!“ to prehlušil ich smiešne detské hlasy piskľavý hlások jedného z nich.

„To nie sú démoni.“ presviedčal ich.

Zatiaľ nie veľmi úspešne.

„Čo potom?“ nechápal ten, čo ho volajú Starosta.

„Skôr oglorovia. Aspoň ten vtáčí výzor tomu napovedá.“
premyšľal elf držiac si ľavou rukou čelo.

Nikdy ogrolov nevidel. Starší ho učili, aké bytosti žijú na povrchu, no podľa nich sú ogrolovia celí operení. A škriatkovia stále tvrdia, že brucho a hlavu majú ako plazy.

„Alebo hadí ľudia...“ Khumaar stále premyšľal nahlas.

„Alebo démoni!“ vykrikol jeden z nich a zajasal nad svojim presvedčením.

Nastala vrava.

Temnému elfovi išla hlava prasknúť. Vlastne možno mu aj pri páde praskla. Nevie presne. Ešte stále mu hučí v ušiach po tom páde. Bolí ho rameno, ľavé koleno, no inak sa zdá, že je v poriadku.

Aglaja, Aglaja! Čo si mi to vyviedla.

„Uč sa mladý! Veď preto si sa vybral do sveta“ zaznelo mu v hlave.

Celá tá vrava zrazu prestala. Vlastne neprestala, len ju prestal počuť a počul len Aglajin uštipačný hlas.

„Ak bude treba, pomôžem ti.“ riekla

„Ale ako ťa nájdem!?“ vykrikol mladý elf nahlas.

Vrava hneď stíchla. To škriatkovia sa naňho prekvapene pozreli, zopár sa ich skrylo za prevrátený sud.

„Koho? Démona?“ opýtal sa ten, ktorého oslovovali Silák

„Ále, prestaňte už s tým.“ mávol rukou temný elf „Pochopte, že tu žiadni démoni nie sú!“

„Sú!“

„Sú!“

„Sú! Sú! Sú!“ množstvo škriatkov sa oborilo naňho.

Mesiak sa schoval za temný mrak a v lese nastala úplná tma. Ak by Khumaar nemal elfí zrak, určite by stúpil na zabudnutú húsenicu, ktorá sa s námahou štverala na bazový list. Ak by nemal taký dobrý zrak, nevidel by sovu, ktorá sledovala

svoju korisť, malého plcha lezúceho po konároch veľkej jelše. Videl ju, sova však jeho nie. Zahalil sa do kúzla neviditeľnosti, do jedného z mála kúziel, ktoré ovládal.

Vo svojej domovine si mohol vybrať. Bude bojovníkom alebo čarodejom. Všetci príbuzní z jeho rodu boli kúzelníci alebo čarodeji. Bola to česť – bola to ich hrdosť, ich vášeň. Bolo to niečo, čo sa v ich rode nemení.

A on ušiel.

Chce niečo viac. Chce vidieť svet – preskúmať ho, spoznať. Chce byť iný ako ostatní – schovaní kdesi v podzemí a snívajúci o tom, že raz vyjdú na povrch a znova ovládnu svet.

On nechce snívať – on chce žiť!

A tak sa teraz ocitol „až“ uprostred vyplašených škriatkov. „Čo tí drobcí robia?“ začul za sebou hlas.

„Nič, ako obyčajne. Už sa upokojili“ povedal ktosi druhí.

Otočil sa za hlasmi. Svoj bystrý zrak namieril tam, odkiaľ predpokladal, že prichádzajú tie zvuky.

Zbadal ich. Na strome sedel akýsi muž v šedom kabáte s veľkým klobúkom na hlave.

Pod ním stál ďalší, ten, ktorý položil prvú otázku.

Bol nižší a tučnejší než ten tam hore. Tvár mal škaredo zarastenú, posiatu hnisavými vredmi a jeho nos bol neprirodzene široký – ako keby bol preseknutý po dĺžke a zle zrastený.

„Len nech sa upokojia. Pche! Dlhو pokojní nebudú.“

Druhý sa potichu zasmial.

Khumaar nemusel ani podísť bližšie, aby videl, ako ten na strome si odkrajuje z cibule a zajedá ju chlebom.

„O pár hodín určite príde Červeň. Nie že zaspíš – inak ti uši odreže!“

„Hej, hej.“ kývol cibuľou zapáchajúci zbojník.

Sú to zbojníci – elf to spoznal hneď. A o bande Jura Červeňa tiež už počul.

Čo ale on chce tu?

Tučko odišiel. Elf sa vybral za ním. Stúpil pritom na halúzu, no bandita bol natoľko zamyslený, že si to ani nevšimol.

•••

„Óó! Pán zo Schaalu osobne!“ kľakol si Juro Červeň pred kočiari.

Otvorili sa dvere.

To už sa ocitol na druhej strane lesa ďaleko od osady škriatkov.

Svitalo.

Najväčší strach mal, že kúzlo neviditeľnosti prestane fungovať. Ešte nikdy totiž nepoužil kúzlo dlhšie než pár minút a teraz už vyše hodiny sa schovával do neviditeľnosti. Zatiaľ sa však nezačal zhmotňovať.

Stál pred zlatom vykladaným kočiariom a pozeral sa na vystupujúceho šľachtica v červenozlatom kabáte s bielou parochňou na hlave.

„Nie že by som bol rád, že sa s vami stretávam osobne...“ riekol šľachtic miesto pozdravu, „no vy ako jediný mi môžete dodať tovar, ktorý potrebujem.“

Červeň sa nahlas zasmial. Vedel, že ho má v hrsti. Šľachtic, ktorý ho tak úmorne hľadal, ktorý ho chce potrestať za všetky tie vraždy, vypálené dediny, okradnutých vyberačov daní, tu teraz pred ním stojí a ak by on, veľký zbojník Juraj Červeň chcel, tak by mu aj nohy bozkal, len aby mohol mať to, čo má on.

„Koľko potrebujete?“

„Piatic. Najmenej.“ riekol pán. „Budúci mesiac robím banket. Príde aj pán Orenu. Potrebujem obsluhu. Si ani neviete predstaviť, ako zapôsobím, keď budem mať ako obsluhu škriatkov.“

„Ale viem, pán veľkomožný“ smial sa zlodej „Ale viem!“

Bol to statný, bradatý, veselý no nebezpečný chlap.

„Len o cene sa porozprávajme. Čo vy na to?“

Šľachtic mlčal. Pozrel sa na kočiša. To asi, či mu môže veriť a nevyzradí jeho tajomstvo. Potom sa pozrel na zbojníka a povedal: „Všetky vaše viny budú odpustené!“

„A...“

„Pre vás aj pre vašich kumpánov.“

„A...“ nedokončil Červeň

Šľachtic sa na chvíľu odmlčal. Rozmýšľal.

„Slobodný vstup do Schaalu.“

„A?“

„Čo ešte chcete?“ rozčúlil sa.

„Pán veľkomožný!“ vysmiate ústa Červeňa boli plné slín „Z tých vašich titulov odpustkov nevyžijem. Chlapov treba kŕmiť a vyplatiť. Inak sa mi vzbúria.“

„Päťsto zlatých?“

„Pre každého z nás“

„Koľko vás je?“

Tentoraz sa odmlčal zbojník. Nevedel počítať. Skúšal raz do dvadsať, ale pri počítaní na prstoch sa zasekol pri maličku, stratil trpezlivosť a už viac to ani neskúsil. Preto teraz len povedal: „Málo!“

„Dvetisíc zlatých. Viac nedám!“

„Aj s tými odpustkami!“ pleskol si po rukách kapitán zbojníkov.

Pán Schaalu kývol rukou a začal nastupovať späť do kočiara. Nečakal také krátke jednanie, no v duchu bol šťastný. Vyšlo ho to oveľa lacnejšie, než pôvodne predpokladal. Je ten Červeň predsa len veľký hlupák! Podarí sa mu ohúriť ostatných, najmä pána Orenského hradu a bude zasa o krôčik vyššie.

„A ako, že vám tí maličkí z lesa neujdú?“ otočil sa ešte na spokojného Červeňa.

•••

Khumaar už zbojníkovu vysvetlenie ani nepotreboval po-

čuť. Trielil späť do osady. Cítil, že sa pomaly zviditeľňuje. Už videl obrysy svojich rúk.

Masky! Bolo to len prestrojenie, čo zbojníci používali, aby vystrašili úbohých škriatkov. Zbojníci sa prestroja za démonov, zopár maličkých pochyťajú, všetkých vystrašia a majú zaručené, že sa im žiadny zo škriatkov neodváži ujsť z osady.

Chytro vymyslené.

Khumaar mal ale tiež plán.

•••

Nebol žiadny problém malých škriatkov presvedčiť. Stačilo im pripomenúť, že on je ten démon, že on je ten, ktorého privolali aby ich zachránil. Pozrel sa na ne ešte zlovestným pohľadom, akým sa len temný elfovia dokážu pozrieť, možno aj trocha zastrihal svojimi dlhými ušami a hneď škriatkovia ťahali celý svoj skromný majetok napchaný v lanových vrečiach na blízke pole.

„Naozaj musíme preč?“ opýtal sa ho ktorýsi z nich.

„Naozaj!“

Preč! Čo najďalej od ľudí, ktorí ich chytajú robia si z nich domácich maznáčikov. Preč niekam, kde ich nikto neobjaví. Kamsi ďaleko do hôr, niekam medzi vysoké štíty, kam ľudská zloba nedosiahne.

Ešte skontaktovať sa s Aglajou.

„Si tu?“ zakričal do diaľky.

Bolo to zbytočné. Nepočuje ho.

Vraj mu pomôže, keď bude pomoc potrebovať. Ale ona lie-ta kdesi so svojim drobizgom a o svojho pána, ktorého len pred pár hodinami zhodila na zem, sa nestará.

„Si tu?“ pomyslel v duchu na ňu.

Potrebujem pomoc. Pomoc pre svojich priateľov.

„Pre priateľov?“ zval sa mu jej hlas v hlave.

Aglaja! Počuje ma!

Srdce mu začalo búšiť rýchlejšie.

Počuje ju! Jeho plán môže nakoniec vyjsť.

„Pre priateľov. Sú v nebezpečenstve.“

„Kolkí sú?“ začul hlas hviezdneho draka.

„Je ich dosť“ usmial sa v duchu. Nemal ich spočítaných. Dokonca mal pocit, že ani oni sami nevedia, koľko ich presne je. Sú malí, pobejú všade navôkol, jedni s čiapočkami na hlavách, druhí bez. Jedni s bradou, druhí bezbradní. Je ich dosť a sú milí. Hlúpučká a bezbranní.

„Tak aj ja si zavolám niekoho na pomoc“ počul jej veselý smiech.

Potom si elf sadol na ktorési vrece, zatvoril oči a začal svojmu hviezdnému drakovi presne vysvetľovať situáciu.

Škriatkovia okolo neho sprvoti pobehovali, neskôr začali naňho nechápavo hľadieť. Zastavili sa.

„Premýšľa“ usúdil Starosta. „Premýšľajme aj my!“

To si naraz posadali okolo neho a začali svoje premýšľanie.

Slnko mu svojimi lúčmi oblizovalo tvár. Bolo jemné a príjemne teplé. Žmúril očami aby mohol pozrieť hore na tú sýtočervenú nádheru, ktorá nad ním lenivo plávala po belasej oblohe a svojim svitom zalievala celú krajinu. Lesy sa prebudili a do dialky bolo počuť štebot vtákov. Hmyz sa vybral zo svojich úkrytov a hľadal najbližšiu cestu k lúčom Slnka aby si mohol ohriať svoje nocou skrehnuté telo. Vyleteli lastovičky, ktoré krúžili po oblohe a chytali muchy do svojich štíhlych zobáčikov. Všetko je tak, ako má byť. Aglaja bude čochvíľa tu. Khumaar leží na vreciach, pozerá sa na modrú oblohu a bez jediného mráčika a nemusí dávať pozor na to, že sa niektorý zo škriatkov zatúla. Všetci sú tu, okolo neho. Tvária sa neskuťočne dôležito, nerobia nič, len tak sedia.

On už dávno dorozprával svojmu drakovi ich trampoty, a teraz už len leží a čuduje sa, ako dlho tie malé bytosti vydržia sedieť bez pohnutia.

„Ja nie som hlúpy! Veď viete.“ prekvapil ho zrazu hlas Vyyvolávača.

Otočil k nemu hlavu a zadíval sa tak isto ako aj ostatní na vstávajúceho bradatého škriatka.

„Veď aj čítať viem. Trošku.“ pokračoval Vyyvolávač „A viem aj to, že ja som tohto elfa určite nevyvolal.“

„Úúúúú!“ zaúkali všetci.

„Nedokážem to!“ pokrčil smutne ramenami. „Nie som žiaden čarodej. Tak mi povedz elf, prečo nám vlastne chceš pomôcť!“

Prečo im chcem pomôcť? Prečo? Sám to nevedel. Ako im povedať, že nemá ani potuchy, prečo to robí. Ako im vysvetliť, že na svete je krátko a on nevie, len cíti, že to, čo robí je správne. Všetci z jeho rodu myslia len sami na seba. On však nie je ako ostatní – tí, čo neveria ani svojim najbližším, tí, čo nemajú priateľov. Ako to všetko týmto jednoduchým hlavičkám vysvetlí. Pochopia to?

A to ticho! Všetci sa obrátili naňho, mlčia, podaktorí s otvorenými ústami čakajú na jeho odpoveď. Prečo im chce pomôcť?

„Pre toto!“ ukázal nakoniec napochytro na knihu, ktorú Vyyvolávač zvieral vo svojich rukách.

Nič lepšie ho v tej chvíli nenapadlo.

„Pre toto?“ nechápal mužiček pozerajúc sa na svoju starú knihu. „Tak na!“

V okamihu ju podstrčil pred elfa.

Leferyotova kniha vyššej mágie.

To bolo napísané na kožu potiahnutom obale.

Knihá mágie. Nakoniec ho osud predsa len dobehol. Leferyot – najväčší mág všetkých čias. Bolo by nerozumné s jeho dispozíciami nevyužiť takúto ponuku. Čarodejova kniha vyššej mágie. Nakoniec sa predsa len stane mágom?

Uškrnul sa. Čo tak ešte dnes vyskúšať tú knihu?

„Sme zachránení!“ zapišťal jeden z nich. Isto iste to bol Bežko.

„Hurááá!“ tlieskali ostatní mysliac si, že tou záchranou je už len to, že Khumaar prijal knihu.

Huráááá – tlieskali aj potom, ako jeden z nich ľavou rukou ukázal na čierne škvrny na jasnomodrej oblohe.

•••

„Dracííí! Dracííííí!“ s revom uteká lupič cez les.

„Červééééěň, je tam drááák!“ šliape na padnuté konáre, prediera sa cez paprade aj cez mokriny až kým mu noha nezostane v lepkavom bahne. Chce byť čo najrýchlejšie pri svojom kapitánovi.

„Dráááák“ počuť jeho rev po celom lese.

•••

„Drak?“ nechápavo sa na zbojníka zahľadí kapitán.

To už sedia na malej čistinke uprostred lesa.

„Ten nám tu chýbal! Ešte nám paseku medzi škriatkami narobí!“

Červeň sa pozrie na zadychčaného, zablateného kumpána a vzdychne si: „Taký vynikajúci zárobok! Taká ľahká práca!“

Krúti hlavou. Vidí vystrašeného zbojníka, pozerá sa naňho ako celý vysilený kľačí pred ním a nevie nabrať dych.

„Pôjdeme ta, akonáhle drak odletí. A pozbierame úrodu, ktorú nám nechal!“

Zbojník, ten, ktorý celú noc hliadkoval na strome sa naňho neveselo pozrie. Červeň ešte nevie, že tých drakov je tam viac. Oveľa viac.

•••

Celé pole sa zaplnilo Aglajou a jej mláďatami. Boli oveľa menšie než ich matka a zvedavo sa pozerali na poskakujúcich človečikov. Každý z nich mal na chrbte prútený kôš pevne priviazaný cez brucho a predné nohy.

Jeden malý dráčik začal oblizovať Starostu. Ten sa smial, keď mu jazykom prešla po plešine.

„Jáááj! A to s týmito...?“ ukázal starosta na rozšantené mlá-
ďa.

„Áno“ prikývol Khumaar.

„A už sa nikdy nevrátíme?“

„Nie. Nikdy!“

Všetky hlavy sa obrátili k nemu.

„Ale...“ začal koktať „...ale Aglaja vám našla miesto, ktoré je oveľa krajšie než toto a nie sú tam žiadni démoni.“

„Nie sú?“ znova sa spýtal Starosta

„A nikdy nebudú!“

•••

Množstvo malých drakov vzlietlo do výšky a zaplnilo ob-
lohu. Smerovali na západ. V košoch mali výskajúcich škriat-
kov, ktorí veselo mávali rukami a len občas sa pozreli do koša
v ktorom sami sedeli, či ich batožina je stále pri nich. Na spá-
lenom poli zostala len Aglaja a Khumaar.

„Prídem pre teba!“ riekla

„Ja viem.“

Odvážlivec, Silák Bežko aj Vyvolávač na chrbte hviezdneho
draka si už netrpezlivo žmolili ruky a čakali kedy konečne
vzlietnu aj oni.

Viem, pomyslel si Khumaar, keď to prežijem.

Ešte poslednú vec spraviť, posledný čin vykonať a dielo bu-
de hotové. Zvládne to?

„Budeš potrebovať toto“ Aglaja zaškrabla pazúrom do hli-
ny a vylovila akéhosi spáleného tvora.

„...a ešte toto.“ z nohy si pazúrom odškrabla jednu zo svo-
jich šupín.

•••

Živá voda mladíka – samozrejme nebola živá voda mla-
díka. Vyvolávač nerozumel písmu, tak dobre ako si myslel.
A už vôbec to nebol alkohol, ako sa dovtípili škriatkovia.
Mlieko. Mlieko, ktoré dáva život mláďatám. Šupina draka –

to bola ďalšia prísada. A v Khumaarovom tele prúdila vlastná temná krv.

Len v jednom mal starý škriatok pravdu. Popol mŕtveho zvieraťa.

V kotli, ktorý tu po nich ostal zmiešal tieto prísady, ohrial vylial na pôdu.

Potom neďaleko nakreslil do hlíny ochranný kruh. Vedel že nesmie byť porušený – mágia by sa zrušila, alebo horšie – obrátila by sa proti nemu.

Sadol si a čakal.

Kúzlo neviditeľnosti nebol problém. Aspoň zbojníci ho nevidia. Ľudia nie sú bytosti, cítiace mágiu. No bude tu ešte niekto. Ten ho vidieť bude.

Prešla minúta. Možno dve, možno desať. On čakal. Bol trepezlivý. Keď je ticho a čaká sa, čas sa vlečie. Neskutočne.

V dialke začul hluk. To už sa čas rozbehol ako divý, predbehol jeho tep, vliat sa mu do žíl, do pľúc a do mozgu. Bol všade.

Červeňovi darebáci prezlečení za démonov sa chystali znova loviť. Škriatkov.

Oheň.

Na poli, už aj tak zmučenom spáleninami sa znova rozrástol oheň.

Blížia sa.

Dedina je mŕtva.

Zvony nezvonia.

Nik nekričí.

Zbojníci sa blížia.

Pridávajú do kroku.

Blížia sa, až utekajú.

Khumaar sediac si v magickom kruhu otvára svoju nedávno nadobudnutú knihu a začne odriekavať kúzlo.

Priestor okolo neho sa naplnil sladkou vôňou čerstvej mágie.

Zlo na zlo.
Na démonov démon.

•••

Je nádherné zimné ráno.

Slnko svieti na zasnežené stráne a z malých chalúpok vychádza biely dym.

Najmladší škriatkovia už vybehli von, aby mohli z čerstvo napadnutého snehu postaviť ďalšieho snehuliaka. Pomenujú ho Červeň. Bude mať červený nos z červenej repy a na hlave červený hrniec.

Ostatným sa ešte von nechce.

Ešte si celkom neprivykli na zimu.

Na peci spí Bežko. Aspoň sa tak tvári. Oči má otvorené. Pozerá sa na svojho otca, ktorého od istého času všetci volajú Čarodej.

„Ktoré kúzlo píšeš?“ spýtal sa ho.

„Ako mágiou privolať temného elfa“ odtrhne zrak od svojej knihy a pozrie na syna.

„Nezabudni na sirup.“ zívne si Bežko „Malinový. Ten je najlepší. Je najlepší.“

RASTISLAV KONKUS:

Krátke hľadanie

Keby som bola povestným britským gentlemanom, povedala by som slušne, že je táto poviedka „exceptionally bad“. Ja som však len slovenský sedlák, rada hovorím ako mi zobák narástol a preto nemám dôvod dusiť sa pomyselným obrúskom, aby som sa celkom nepoeticky nepoblínila. Nie, poviem to nahlas. Táto poviedka je strašná! Je napísaná tak príšerne, že v tej kôpke znásilnenej slovenčiny ťažko rozoznateľný gýčový dej úplne stáca opodstatnenie.

Aj keď niektoré texty jej boli silnou konkurenciou, (aj) vďaka katastrofálnej forme zostáva najhoršou poviedkou, ktorú som v Cene Fantázie 2008 čítala. Mučivé lúskanie textu mi pripravilo pekelné chvílky a s každým ďalším riadkom som sa obávala o svoje duševné zdravie. Povinné prestávky na predýchanie a zúfalé vytie si naozaj nevymýšľam – môj priateľ bol toho svedkom :-)

Aneta Čižmáriková

Život je plný všedných dní ale aj zaujímavých zážitkov. Teraz zaznamenávam do svojho osobného denníka to čo sa do oficiálnej verzia z jednej z mojej cesty určite nedostalo. Stalo sa to už dávnejšie a preto ten, čitateľ čítajúc ho bude musieť brať na to ohľad. Takže začalo to...

Jeden pomalý krok za druhým. ' Budem musieť šetriť silami aj jedlom, ktovie kedy sa odtiaľto môžem dostať. Tma. Všade je len tma. Jediné čo osvetľuje cestu je mdlé svetlo v dlani. Vidieť je len moju postavu a najbližšie obrysy stien v jaskyni. Aj tak tu nie je na čo pozerieť. Holé steny a sem – tam na nich nejaký mach alebo nejaká gebuzina. Nemá sa cenu tým zaoberať. V hlave mi zostáva len jedna myšlienka. Prečo som sa sem ja hlupák vôbec trepal? A všetko začalo tak nevinne. Obyčajná rutina, s normálnou misiou pre chrám. Získať nejaký sprostý kalich. Začínam mať podozrenie či sa

ma nechceli iba zbaviť. Hm. Prenesený až do najbližšieho mesta. Ach ako to neznášam. Potom máte ešte niekoľko dní ten ťažký pocit v žalúdku. Odtiaľ už len kúsok do najbližšej dedinky (neznášam cestovanie na koni asi každý vie prečo). Oj akí sú tí dedinský ľudia poverčiví, podozrievaví a nevzdelaní. Lež vedia byť i veľmi vďační. Stačí uzdraviť niekoľko ľudí a zvierat a človek má hneď nocľah a tiež zásoby na cestu. Je to lepšie ako by sa im oháňal zlatou mincou pred nosom. A potom? Nuž, obvyklá konfrontácia so strážcami. Rytier v nablískanej zbroji s veľkodušnými preslovami o ochrane práva a spravodlivosti. Ach, koho to už dnes baví. Ani jeho spoločníci (od pohľadu nejakí žoldnieri) z toho neboli ktovieako nadšení. Jeden blesk a monológ bral rýchly koniec. Na zemi zostalo iba dymiace brnenie. Zvyšok utiekol. Asi neboli dostatočne platení proti mojej maličkosti. A odvtedy sa to začalo. Bezcieľne blúdenie snád' nekonečným labyrintom uličiek, podchodov, prepadlísk, pascí a bohviečoho iného. Vyzerá to, že tu zomriem a nikto sa to nedozvie. Pravdepodobne to nikoho ani nebude zaujímať. „Prečo mi vtedy nikto nedal sakra aspoň mapu. Vtedy som si to nevedomoval, ale vzduch tam bol dostatočne dýchatelný možno kvôli nejakým šachtám na odvod vzduchu.

•••

’Oheň pomaličky stravuje aj tie posledné zvyšky dreva čo sme tu našli. Kurva. Nemali sme jesť tie potvory čo sme nacytali. Teda počas vojny na Teyratských pláňach som jedol aj surové topánky, ale s ich mäsom sa to nedá ani zrovnávať. Riadny hnus. Teraz by som si ich dal radšej. Ale na to nie je čas. Dôležitejšie je premyslieť ako chytiť cieľ. Už sa tu motáme sakra skoro tri dni a stále žiaden výsledok. Je pravda, že párkrát sme zahliadli nejaké svetlo. Ale než sme tam prišli, nič. Nikto tam nebol. Vyzerá to tak, že sa ten chlapík nemá podľa čoho orientovať. Z toho plynie. Tá naša je nanič. Celá náma-

ha nadarmo. Kvôli jednému. ,Pocítil ako sa jeho čelo mimo voľne zvrástilo od hnevu. Avšak iba mierne. Jeho sústreďenie sa o chvíľku opäť navrátilo. 'Musím ovládnuť svoje pocity. Narozdiel od môjho spoločníka, ten asi žiadne nemá. Za celý čas som ho nevidel smutného alebo veselého. Tiež skoro nerozpráva. Je to s ním otrava. Zas na druhú stranu je ako pravý profesionál. Len poslúcha príkazy. Mladý je asi dobre spracovaný. Taký nežijú dlho. Aj tak je tu na kontrolu ako zvyčajne. Mali by sme vyraziť. Ale kam?Môžeme tu blúdiť do vyčerpania. Ale ak sa vrátíme naprázdno, vyjde to narovnako. Ach, čo teraz. ,Pokýval rukou na znamenie odchodu. Jeho spoločník zasypal ohnisko a spoločne vyrazili rýchlo chodbou.

•••

Z opačnej strany onedlho bolo počuť a . Šachtou sa zošuchla postava. 'Sakra, musím si dávať lepší pozor. Všetky tie prepadliská a podchody. Ešteže toto nebolo príliš strmé. Mmm, vôňa niečoho pečeného. Ktovie čo to bolo,. Podišiel k pahrebe. 'Je teplá na dotyk. Žeby tu niekto bol?A kde to vôbec som?Veľké a pevné dvere. Hm. Tak asi najskôr žalár,. Vtom sa ozvalo niekoľko škriabaní na dvere z jednej cely. Pomaly som sa pokúsil otvoriť dvere aj keď to nebolo ľahké. To čo som zbadal som naozaj nečakal. 'Ach, prečo práve toto po tak dlhej ceste. Dúfal som, že tu bude uväznená krásna deva, dieťa, či i namosúrený starý dedo. Ktokoľvek. Po tak dlhej dobe samoty by prišla akákoľvek spoločnosť vhod. Namiesto toho je tu... Ále, škoda slov. Veď ani presne neviem, čo to poriadne je. ,Vtedy by bol opis dosť jednoduchý. Videl som, že má štyri nohy zakončené drápmi dlhými asi palec, pomerne veľké dve oči, telo dlhé asi jeden a pol stopy. Vyzeralo ako pes len nohy, podobne ako u plaza boli viac pri zemi. Telo bolo pokryté srstou a na niektorých miestach zdalo sa, boli akoby plochy zo šupín,. Z mojej diaľky sa to vtedy nedalo príliš dobre rozpoznať, ale boli a tiež svetielkovali. To čo som pokladal za primitívne a odporné

zvíra dosť citlivo reagovalo na svetlo. Takže sa muselo stlmiť. 'Vyzerá vystrašene,. To bolo prvé čo som si všimol. Chútilo sa v kúte, ale nebolo agresívne. Vtedy som mohol odísť a nechať to tak. Vydať sa ďalej do bludiska:Avšak nakoniec som tak nespravil. Z ľútosti, osobných pohnútok, alebo sa mi jednoducho tak chcelo?Doposiaľ to neviem sám. Moja ruka siahla do torby a vytiahol som kúsok už starého a tvrdého chleba, no vlastne už suchára. Vlastne som nič iného nemohol ponúknuť. Predložil som ho pred neho. Potom som čakal čo sa stane. Dosť dlho sa naň pozeralo. Pekných pár chvíľ. Začínal vo mne bujnieť pocit nervozity. Nakoniec sa však osmelil, alebo osmelila (dodnes neviem pohlavie). Po ochutnaní to určite nebolo to čo si predstavovalo. Napriek tomu to zjedlo. Jeho očka maličko zažiarili. I keď ešte stále sa ku mne nepriblížilo prebehlo okolo mňa a vyšiel von. Pomaly som aj ja. Bol som si istý, že už je dávno preč. Zrazu ma, ale prekvapila modrastá tlmená žiara. Bol to on. Pásky na jeho tele kde boli šupiny naozaj svetielkovali. To svetlo sa približovalo a vzdalovalo ako by ma volalo ísť ďalej s ním. 'Veď čo už môžem statiť. Smrť hladom alebo smrť inakým spôsobom?To už je jedno,. Opatrne som sa pobral za ním. So svetlom za chrbtom a ochranou tieňa môjho nového pseudomaznáčika sme išli opäť nekonečnú cestu zamotaným systémom chodieb. 'Naozaj som spravil dobre, že ho nasledujem. A čo keď. . ?Vírilo mi stále v hlave. Išiel som pomaly zahľbený a takmer nevnímal.

'Mierne svetlo. Obyčajný človek by ho asi zbadal len veľmi ťažko. Ale pre cvičené oko s malou pomocou medicíny na prilpešenie to už je zreteľnejšie. Najskôr akýsi podivný svetielkujúci tvor a po ňom naša vytúžená osoba. Vysoký muž s ostrými rysmi. Dobre, aspoň ho bude lepšie trafiť,. Skoro nehučne bolo počuť iba slabé zadrnčanie.

Pre svoje zadumanie som si vtedy ani neuvedomil, že svetlo vychádzajúce zo zvieraťa zhaslo. Len zrazu som pocítil náraz

a potkol som sa. Mňa takého muža to dokázalo prevrhnúť. Môj skutočný pocit z toho bol, 'Tak a teraz si riadne natlačím hubu ,. Nie vlastne, posledný pocit bol mierny závan pri chrbrteTo boli šípky.

'Sakra, čo to bolo. Ten okamih, tak dobre načasované. On sa o niečo potkol. To snáď nie je možné. O čo?To je jedno,. Rýchle kývnutie rukou na partnera. Ešte jeden pokus.

Vďaka tomu pádu bol však môj život zachránený. Čo najrýchlejšie som sa zdvihol. I keď to nebola potreba. Jedno rýchle mávnutie rukou v geste pre ochranu. V okamihu tu bola stena energie. Pre mojich vrahov nebola spočiatku viditeľná. Neskôr mohli zazrieť matný, ale intenzívny belasý plameň rýchlo sa meniaci na červenú ohnivú stenu. Ďalšie prichádzajúce strely v nej zhoreli jemným zasyčaním. Ďalšie gesto pohybom ruky vpred a stena sa pohybovala po celej ploche miestnosti.

'To nie je dobré. Alebo, vlastne je. Aj keď, uf, bolo to o vlások. Prepáč chlapče, ale tieto prieduchy sú len pre jedného. Bolo to rýchle, asi si príliš netrpel. Takže práca sa odkladá. Bude hotová, ale neskôr. Teraz sa už len odtiaľto vyšplhať a ... , 'Z tela útočníka toho veľa nezostalo,. Len obhoreté a páchnuce kosti a tým čo sa nazývalo mäso. Nič čo by čitateľa zaujímalo. Tak som čo najrýchlejšie pokračoval za svojim novým "sprievodcom,,. Ešte stále som prešiel veľa cesty než som dostal k cieľu. Dokonca i s pomocou toho tvora. Po zdĺhavom i dlhom čase som so zvieratom predsa len prišiel k schodom. Úzkym a zaprášeným. Boli malé, aké vedú zväčša v obyčajných hradoch do väže. Tieto boli také isté. 'Veža, som vo veži,?, preblesklo mi vtedy myslou. Na ich vrchole som si uvedomil, že to tak nie je. Uvidel som vchod a predsieň. Dvere boli vyvalené na zemi a keď som sa zohol, zbadal som na nich hrubú vrstvu prachu. V predsieni ležali mohutné kusy kameňa. Pri pohľade na strop a okolité steny nebolo po-

chýb. Po urputnom boji. Zrazu ma zastavila žiara. Červená. Silná a prenikavá, dokonca už tu. A vtedy som si to až uvedomil. Môj sprievodca nebol pri mne. Čo už, dostal som sa kam som potreboval. (nad cestou naspäť som ešte ani nepremýšľal) Najskôr predsieň dlhá na desať krokov a vysoká desať laktŕov. Zakončená stĺpmi. Vstúpil som teda neočakávajúc žiadne komplikácie, do hlavnej sály. Tá nebola iste najväčšia čo som videl. O ďalších asi desať laktŕov vysoká, nebolo dobre vidieť strop, na koniec som nedoviedel. Zo sály aspoň čo som videl, bola kruhovitého tvaru. A uprostred nie príliš výrazná oranžová žiara, vychádzajúca zo zlatého pohára. Obyčajného akých som videl už desiatky a predsa bolo cítiť, že nie je taký obyčajný. Hm, nič nie je bez komplikácií. I tu sa našla. S podobou osoby brániacej mi to dokončiť. Vynoril sa snáď odnikadiaľ. Nehlučne aj keď bol mi otočený chrbtom. V čiernom rúchu i plášti. "Á, ďalší odvážlivec skúšajúci svoje odhodlanie,, zaznelo chraptivo a zároveň seabedome. Otočil sa. V žiari bolo vidieť jeho neprirodzene bielu pokožku, akoby vyrobenú z alabastru. Ruky aj tvár boli zvráskavené. Prsty v strnulej pozícii. Vlasy i brada čisto biele a pozostávajúce iba z viacerých chumáčov. Vyzeral asi na stopäťdesiat rokov ba možno viac. Ale oči aj keď boli biele ako oči slepca, ale ich pohľad bol tvrdý a priamy. A tiež jediný čo prezrádzal jeho nezlomnú vôľu a pohrdanie. Stále uprené boli na mňa a bolo jasné, že ma určite vidí. Ústa v miernom úškrne. Časom sa vlieklo pomerne dlhé ticho. Starcov postoj sa ani trochu nemenil. Môj tak isto. Napriek tomu som nemal určite toľko času čo on. Mierne som sa nadýchol prerazil tú mlkvu chvíľu ako prvý. "Takže ďalší? A koľko už ich bolo?,, môj hlas sa trochu chvel od nervozity (veď som bol ešte neskúsený a navyše pred starším). "Mnoho, vlastne som to prestal i počítať,, odpoveď sa niesla nevzrušene. Tým istým tónom dodal, "Komu by sa to aj chcelo,, "Z toho usudzujem,, odvetil som, "že ten

pohár mi nedáte bez bola,, ”Že pohár,, zaznelo ironicky a jeho úškrn sa podstatne zväčšil. ”Ó, ale máte skvelý postreh mladý muž, nedám,, ”Avšak ak sa smiem spýtať, kto ste a odkiaľ prichádzate,,. Zaznelo to zvedavo, ak sa to dalo tak nazvať. ”Vari na tom záleží, či na to odpoviem, veď to nie je dôležité. Rýchlo to skončíme,, vyhrklo zo mňa podráždene. Starec však nebol vôbec prekvapený, nemihol ani brvou. ”Nuž, pre mňa áno,,. A zrazu sa jeho oči nezdali také bezohľadné a akoby sa do nich navrátil. ”Za tých dvesto rokov, čo som tu, aj ten najväčší samotár ako ja pocíti prázdnotu. Pretože len málokto sa dostane až sem a takmer nikto v takto zdravej mysli. I to ma dosť prekvapuje,,. Ohromilo ma to. Naozaj som niečo také nečakal. Väčšinou sa starý, šialený čarodeji do konverzácií o nejakej väčšej dĺžke nepúšťajú. ”Popravde,, teraz už miernejšie, ” som iba nevýznamný kňaz, čo si tú relikviu odnesie tak, či onak. A žiaden rozhovor to nezmení,,. Takáto odpoveď ho nepotešila. Oči nadobudli opäť predchádzajúci lesk a tvár dostala chmúrny výraz. Jeho oči ma prestali vnímať a pohľad sa strácal kdesi za mnou. Vtedy, neviem ani ako ma napadla myšlienka tak neúprosná, že som ju musel vysloviť nahlas. ”Tu dole,, starcova pozornosť sa opäť obrátila na mňa, ”tu dolu som stretol zvláštne zviera, ak by ste mohli povedať čo je zač,,. ”Nič neobyčajné, sú to len sprievodcovia po labyrinte, ktorých tu nechali tí čo to ho postavili,, jeho hlas bol nevzrušený a stále mierne zamyslený. Zrazu sa objavil ironický úškrn, ”Dúfal som, že všetky podochli. Veď tebe je to aj tak jedno,,. Pre obyčajného človeka neviditeľné, avšak než som zbadal ten neuveriteľne rýchly príval energie bolo už skoro neskoro. Len s okamihovým predstihom som dokázal okolo seba vytvoriť ochranný štít. Tlak silnel čoraz viac. Energie sa v okamihu zmenila na rozhorúčené ihlice, ktoré sa menili na roztavený prúd kameňa a ten na ohnivú burácajúcu lávu. Toto bolo na mňa príliš. Cítil som ako sa mieša

s mojou ochranou. Cítil ako mi spaľuje kožu a nechty a tiež moje rúcho nasáva teplo. Dokonca som cítil nepríjemný zápach spálených nechtov a kože. Viem, že som kričal a napriek tomu som svoje výkriky nevnímal. Vedel som. To je koniec. Jedine to mi prebehlo v hlave. Zrazu výkrik avšak nie môj. Celá moja myseľ a telesná sila sa vyčerpali. Spadol som na zem. Viac nič. Až pomaly sa rozvidnievalo ako som otváral oči. Stále som žil. Neuveriteľné. Zatiaľ čo som precital, v mojej mysli to vrelo. Ten starec by predsa nemohol mať takú silu. Tá čaša, tá mu iste dodávala niečo navyše. Po dlhej chvíli som sa s námahou postavil. Nohy boli ešte slabé, a keby som sa nechtyl stĺpa, spadol by som. Ruky pálili. Zataľ som zuby. Liečenie nie je moja špecialita, ale pokúsil som sa s tým niečo urobiť. Vytiahol som trasľavo kusy oviazadiel z torby. Hlava sa motala ako po troch pohároch šlahúňu. Sotva som stál. Až keď sála nabrala obvyklý jednoliaty vodorovný tvar, som sa poobzeral. 'Čo sa tu vlastne stalo,?Blízkomňa stál ten podivný tvor, vlastne sprievodca. O niekoľko krokov bolo starcovo bezvládne telo. Časť hlavy mal odkusnutú. Všade okolo tmavá krv, pomaly zasychajúca. Pozrel som sa pozornejšie na sprievodcove zuby a papuľu. Bola tam tiež. Každý si iste domyslí čo sa stalo. Nechce sa mi to opisovať ešte raz. (Vtedy ma to nenapadlo, ale ten starec bol pravdepodobne stále živý len vďaka sile artefaktu)Po dosť dlhej chvíli odpočinku som vykročil. S určitým strachom a stiahnutým hrdlom som sa odvážil pohliadiť to zviera, ktoré mi zachránilo život. Bolo to ako hladíť verného psa. Zdalo sa, že i on je v dobrej nálade, pretože mi neodkusol ruku. Pri pohľade na jeho zuby aj dnes ide hrôza. Uvedomil som si. Nikdy som na zviera nemal čas, iba okrem husí a kurčiat, prípadne posvätných bravov. Tie sa však nedali ľahko pohliadiť. Vďačil som mu za veľa, ako sa toto len dá splatiť. Vzal som teda ten kalich a spoločne v čele so sprievodcom sme sa vydali cez dvere cestou von. Ďalej cez

schody až, no to už poznáte. Z toho čo zostalo z mojich zásob som sa delil s novým spoločníkom. Aj keď neveľmi o to stál. Často odbehol a vrátil sa sýty. Asi dva dni sme sa vláčili bludiskom. A potom, som to zbadal. Svetlo. Priridzené a hrejivé. Zmocnil sa ma pocit radosti aký som dávno nemal. Obzrel som sa za seba. O svetloplachosti svojho spoločníka som vedel. Mal som ho opustiť? Áno veď načo by mi bol Postaral by som sa o neho? Asi nie. A napriek tomu tu bol zvláštny pocit. Otvoril som tašku. Svoje oči nechápavo upieral na mňa. 'Čo to vôbec robím,, preblesklo mi v hlave. Zrazu sa rozbehol a skočil rovno do nej. Zavrel som ju. Šuchtavým krokom som postupoval. 'Kto boli tí muži. Čo chceli. A hlavne kto ich poslal,, tieto myšlienky mi pobehovali v hlave. 'Ale kašľať zatiaľ na to,, pomyslel som si. Ďalšie sa uberali len v smere, či za vyliečenie zle zrastenej kosti tunajšieho hostinského dostanem k večeri aj nocľah.

Cena Fantázie 2009

Časopis Fantázia vyhlasuje poviedkovú súťaž
Cena Fantázie 2009, s uzávierkou dňa 31. mája 2009.

Súťaže sa môžu zúčastniť doteraz neuverejnené poviedky:

- v slovenskom jazyku
- všetkých žánrov fantastiky
- maximálneho rozsahu 54 000 znakov vrátane medzier (30 normostrán)
- neúčastniace sa iných súťaží

V septembri 2009 budú oznámené finálové poviedky, ktoré pri zachovaní anonymity autora vyberie odborná porota. Prvých päť poviedok bude uverejnených na internete, kde o ich konečnom umiestnení rozhodnú čitatelia.

Prvé tri poviedky budú finančne odmenené:

1. cena – 3000,- Sk (+ Cena Fantázie)
2. cena – 2000,- Sk
3. cena – 1000,- Sk

Poviedky posielajte v piatich tlačенých verziách na adresu:

Fantázia, P. Pázmaňa 3, 927 01 Šaľa.

Priložte zalepenú obálku, v ktorej uvediete názov poviedky, meno a adresu autora, e-mailový, poprípade telefonický kontakt.

Podmienkou je zároveň zaslanie elektronickej verzie poviedky e-mailom na adresu: cenafantazie@fantazia.sk

Zaslaním poviedky do súťaže autor udeľuje súhlas na vydanie diela formou rozmnoženia literárneho diela vydaním v časopise Fantázia, uverejnením na stránke www.fantazia.sk a uverejnením v zborníku v prípade, keď sa uvedené dielo dostane do finále poviedkovej súťaže. Autori budú v dostatočnom predstihu oslovení.

Výsledky Ceny Fantázie 2009 budú slávnostne vyhlásené na medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka 2009 v Bratislave.

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

- výsledky literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
- tabuľka s bodovým hodnotením všetkých zúčastnených poviedok
- 5 finálových poviedok
- 5 ďalších vybraných textov
- 1 poviedka ocenená Cenou Bibliotéky
- profily autorov a komentáre poroty
- esej o súčasnej slovenskej vedeckej fantastike
- vyhlásenie ďalšieho ročníka súťaže

fantázia

V PREDAJNIACH BRLOH
WWW.BRLOH.SK

**november
2008**

